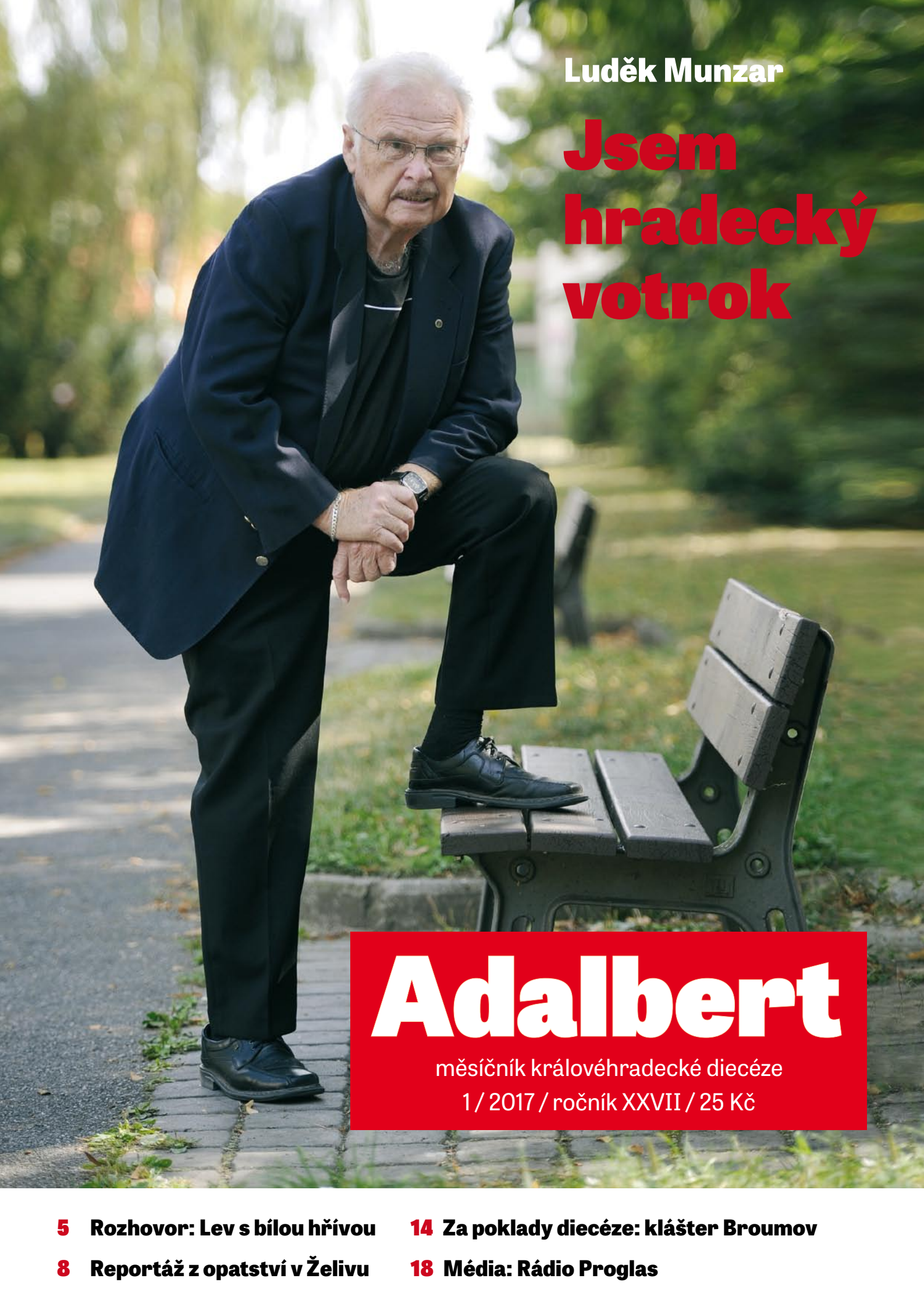

Luděk Munzar

Jsem hradecký votrok

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

1 / 2017 / ročník XXVII / 25 Kč

5 Rozhovor: Lev s bílou hřívou

8 Reportáž z opatství v Želivu

14 Za poklady diecéze: klášter Broumov

18 Média: Rádio Proglas

Pastorační aktivity

v královéhradecké diecézi v roce 2017 - přehled

2. 2.	Setkání řeholníků	Hradec Králové
7. 2.	Studijní setkání kněží na téma svátost smíření	Hradec Králové
18. 2.	Jáhenské svěcení	Hradec Králové
23. – 24. 3.	Kněžská pouť	Koclířov
24. – 25. 3.	24 hodin pro Pána	diecéze
8. 4.	Diecézní setkání mládeže	Hradec Králové
10. 4.	Setkání diecézního biskupa s katechumeny	Hradec Králové
13. 4.	Zelený čtvrtek – Missa chrismatis	Hradec Králové
22. 4.	Svatovojtěšská pouť	Libice n. C.
26. 4.	Připomínka návštěvy sv. Jana Pavla II.	Hradec Králové
13. 5.	Kněžské svěcení	Hradec Králové
27. 5.	Diecézní setkání ministrantů	Dobruška
9. 6.	Noc kostelů	diecéze
16. – 23. 7.	Manželská setkání	Litomyšl
12. 8.	Diecézní mariánská pouť	Neratov
15. – 20. 8.	Celostátní setkání mládeže	Olomouc
7. – 16. 9.	Národní pouť do Fatimy	Fatima (Portugalsko)
16. 9.	Diecézní katechetické setkání	Hradec Králové
28. 9.	Socha Panny Marie Fatimské v Králíkách	Králíky
4. 10.	Socha Panny Marie Fatimské v Hradci Králové	Hradec Králové
4. – 7. 10.	Symposium o Fatimě	Hradec Králové a Koclířov
7. 10.	Obnova zasvěcení ČR Panně Marii Fatimské	Koclířov
20. 11.	Kněžský den	Hradec Králové

Aktivity jednotlivých center

Centrum pro rodinu

1× za měsíc	Setkání abiturientů přípravy na manželství	Rychnov nad Kněžnou
průběžně	Terapeutická práce s manželskými páry	Pardubice
od února	Kurz přípravy na manželství	Rychnov nad Kněžnou
7. – 9. 3.	Víkend pro chlapy	Jeníkov
od března	Kurz přípravy na manželství	Hradec Králové
červenec – srpen	Třigenerační pobyty (spolupráce s DCS)	Janské Lázně (Marianum)
16. – 23. 7.	Manželská setkání - kurz	Litomyšl
od září – říjen	Kurz přípravy na manželství	Rychnov nad Kněžnou
6. – 8. 10.	Víkend pro chlapy	Jeníkov
od října 2017	Kurz přípravy na manželství	Hradec Králové

Kurzy přípravy na manželství probíhají i v Novém Městě nad Metují, v Hlinsku, v Pardubicích-Měticích a Pardubicích. Zatím bez stanovených termínů. Připravuje se i **několik termínů duchovních cvičení**. Termíny i místa budou známy později.

Další najdete na straně 32 a na vnitřní straně zadní obálky ➤

(Z obsahu čísla

- 5 **rozhovor**
Lev s bílou hřívou
Luděk Munzar
- 7 **dokument**
Jako bychom dnes
zemřít měli
- 8 **reportáž**
z kláštera v Želivu
Boží mlýny jsou solidní podnik
- 10 **rozhovor**
Zlo je jen epizoda dějin
František Kajetán Zedínek
- 12 **za poklady diecéze**
Klášter Broumov
- 15 **jak to vidím já**
Chci vám dát naději
do budoucnosti
Jan Linhart
- 16 **na kus řeči s bohoslovci**
- 18 **média**
Radio Proglas – klidný hlas
v rozbouřeném světě médií
- 20 **recenze a knižní tipy**
- 22 **IKD – informace**
královéhradecké diecéze
- 30 **Papežská misijní díla**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.

Měsíčník. Vydává: Biskupství
královéhradecké, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové.

Adresa redakce: Tiskové oddělení,
Velké nám. 35, 500 01 Hradec
Králové, tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz.

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Garamon s. r. o.
Hradec Králové.

Cena: 25 Kč.
Roční předplatné: 275 Kč. Bank.
spojení: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové, č. ú.
1016004393/5500, var. symbol
551, spec. symbolem je evidenční
číslo čtenáře (viz adresní štítek).

Jan Pavel II. na návštěvě Hradce Králové v roce 1997 s arcibiskupem Karlem Otcenáškem.

Slovo úvodem

Vážení čtenáři,

o vánočních svátcích jsme slyšeli text z listu Židům: „*Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna*“ (Žid 1,1-2). Jsme na začátku nového roku 2017, ve kterém k nám Bůh bude mluvit mnohokrát a mnoha způsoby.

Chtěl bych zmínit dvě výročí, která si v tomto roce připomeneme. 26. dubna uplyne 20 let od návštěvy svatého Jana Pavla II. v Hradci Králové. Určitě stojí za to přechíst si promluvu, kterou pronesl na Velkém náměstí a která nám svým obsahem mnoho řekne i dnes. Například následující slova: „*Život s Kristem je úžasné dobrodružství. Jenom on může dát životu pravý smysl, jenom on je středem dějin. Žijte z Krista! S Marií! S vašimi světcí! Proste Ježíše o dar Ducha.*“

Jako druhé výročí chci zmínit 100 let od zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě. Pokaždé když slyším „Fatima“, vybaví se mi Ježíšova slova: „*Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je malíčkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo*“ (Mt 11,25-26). Ve Fatimě byly velké věci odhaleny třem malým dětem: Františkovi, Hyacintě a Lucii. Fatimské události jsou velkou Boží školou pro celý svět. Mají rozměr andělský, eucharistický, mariánský, kající, prorocký, politický a kosmický.

Přeji Vám požehnané prožití roku 2017, ve kterém nás Bůh bude oslovovat mnohokrát a mnoha způsoby, a to i prostřednictvím výše zmíněných výročí, avšak nejvíce skrze svého Syna, ke kterému nás Maria vždy přivádí nejlepším způsobem.

Jan Paseka, biskupský vikář pro pastorační

Lev s bílou hřívou

Miluje Janáčka, Jirásku a hlavně českou zem a v ní kraj kolem Hradce Králové. Své srdce neupsal jen Thálii, ale i vůni benzínu, létání a vlání koňských hřív. Nic v životě nedělal na polovic, včetně občanského postojů v době, kdy se mu mohlo stát, že nebude dělat vůbec nic. Muž, ze kterého vždy nejen ve světlech ramp vyzařovala neobyčejná síla a nezkrotnost – **Luděk Munzar**.

77 Rozhlédni se, človče, Paměť stromů, Zpátky k pramenům. Úžasné dokumenty, za kterými stojíte a které jsou přímo vlasteneckými obrazy. Jak byste se Vy sám, vzhledem k jejich vzniku, charakterizoval?

Jsem ČECH! Sem patřím, tady jsem doma. Během svého života, své herecké kariéry, jsem dostával nabídky k emigraci například do západního Německa. Jenže jsem věděl, že kdybych uslyšel první tóny Antonína Dvořáka, Gustava Mahlera, atd., tak půjdu pěšky domů, do Čech. Jsem odkojený východními Čechami, jsem hradecký Votrok se vším všudy, mé srdce patří i díky vášni k létání Hoříčkám, Novému Městu nad Metují, Červenému Kostelci, Černé hoře. Za to, že se můžu považovat za vlastence, a to říkám s právem na omyl, vděčím několika vzdělaným intelektuálům, kteří si náš národ v době obrození znovu vymysleli. Jako kluk jsem hltal obrozenecké knihy, jejichž autoři velmi často psali právě ve východních Čechách. Alois Jirásek je mojí srdeční záležitostí, protože tak krásně popisuje kraj, ze kterého pocházím. Jeho dílo mě drželo i v nejtěžších chvílích mé nemoci, kdy jsem byl po několika velmi silných chemoterapiích na konci svých sil.

77 Co je pravé vlastenectví a co už nacionalismus, který se za vlastenectví často jen schovává?

Nejdříve je nutné položit si otázku, jestli vůbec víme, co to je být pravým vlastencem. Na tuto otázku většina lidí neumí

odpovědět. Pro mě vlastenectví znamená jít bránit svoji zem vlastním tělem, kdyby to bylo potřeba. Nejsem si jistý, jestli by toho dnešní nacionalisté byli schopni a k tomu ochotní. Díky svým rodičům mám pocit, že jsem prožil život i v Rakousku-Uhersku, o kterém oni tak často vyprávěli, a díky hodnotám, které tito obyčejní lidé vyznávali, jsem se učil opravdovému vlastenectví a pravé lásce ke svému domovu. Oni mně byli příkladem. Proto pro mě nikdy nebyl Jirásek povinná četba. Jeho jazyk a styl vyprávění mě dodnes hladí po duši. Jestli to, co napsal, byla pravda, pro mě v tomto ohledu není důležité. V mém životě jsou chvíle, kdy si musím právě české slovo přečíst nahlas. A s tím souvisí i mé působení na prknech českého Národního divadla, kde jsem byl poctěn už jen tím, že jsem mohl ještě zažít tu skvělou plejádu výborných hereckých legend.

77 Smetana, Dvořák, Janáček, Martinů – čeští autoři ryze české hudby, skladatelé, které milujete. V čem je tak jiná jejich hudba, že ji tleská celý svět?

Nemyslím si, že je o moc jiná, než ostatní světová díla. Ale to, že se tito naši skladatelé otevřeně hlásili k češtví a psali hudbu s vyloženě českými motivy, dává jejich dílům pravou českou vřelost. Oni psali hudbu o tom, v čem žili. Janáčkovy Listy důvěrné a Milostné dopisy, jsou vyjádřením obrovské lásky starého muže k mladé ženě, plné bolesti, lyriky a naděje. Jsou pro mě přímo spouštěčem slz. Janáček je mně sympatický i svým obyčejným životem, kdy musel velmi bojovat o to, aby

německé rodině své manželky dokázal, že coby Čech není druhořadým člověkem.

77 Patříte k nemnoha hercům, kteří v období komunismu „neleštili kliky“ u vlivných lidí. Přesto jste si zahrál skvostné role.

Nebylo to samozřejmě jednoduché. Často musela produkce použít různých lstí, abych prošel. Film se třeba natočil v době, kdy byl dotyčný pohlavár mimo republiku a pak se s tím už nic nedalo dělat. Po Sametové revoluci mně jedna z tehdejších produkčních prozradila, že pokud si režisér prosadil do filmu Munzara nebo Hrušínského, musel být pak každý z nás „politicky vyvážen“ účinkováním šesti předních komunistických herců. Jednou jsem to opravdu počítal. Byla to pravda. A co teprve ve filmech, kde jsme s Rudolfem Hrušínským hráli společně... Když se reprízovala Královská hra, kde jsme oba hráli, napočítal jsem jich tam dokonce šestnáct! V širším pohledu s tím souvisí i to, že jsem dostal nejen oficiální politický zákaz létání, ale i zákaz vstupu na letiště. Soudruzi se báli, abych jim náhodou neulétl navždy.

77 Závodil jste v autech, skákal parkúry na koních, létal v letadlech. Vlastně jste neustále riskoval zdravím i život. Připustil jste si někdy, že kdyby se s Vámi něco stalo, tak by inscenace, které stály na Vašem hereckém výkonu, padly?

Samozřejmě, že jsem si to uvědomoval. Dokonce jsem měl od vedení divadla zákaz provozovat moje sporty. Už proto,

že součástí hereckého života jsou časté změny v programech divadla, takže jsem mohl kdykoliv večer hrát v náhradním představení. Jednou v neděli jsem se šel po jezdeckých závodech, ještě v rajtkách a jezdeckých botách, podívat do divadla na ferman, jestli náhodou večer nehraju, a potkal mě tam pan Vejražka. Na jeho otázku, jak jsem prožil neděli, se mu dostalo odpovědi, že jsem musel rýt zahrádku a dělat kolem domku. Na to jen prohodil, jestli prý v jezdeckých botách... Mírně mně pak promlouval do duše. Ty závody jsem tenkrát vyhrál. Ale stalo se mně, že jsem při tréninku na Velkou cenu Poděbrad z koně spadl na rameno a večer jsem měl při Shakespearovi šermovat. Tak tenkrát to muselo vypadat dost humorně. Mně ale bolestí do smíchu nebylo.

77 Provozoval jste samé adrenalinové sporty. Lze je porovnat s adrenalinem divadelním?

V divadle je to spíš o trémě. A trému jsem si kdysi jednou provždy zakázal. Bylo to při 75. výročí otevření Národního divadla. Slavnostní představení Strakonického dudáka, na které jsem pozval své rodiče, aby viděli svého syna na prknech Národního, když před tím tatínek velmi těžce nesl, že jsem nezůstal u létání. Tehdy jsem zažil tak strašnou trému, která paralyzovala moji ruku tak, že jsem s ní nemohl pohnout, až jsem s ní musel mlátit o zeď, aby se probírala. Naučil jsem se pak ošálit svůj mozek, aby „nezpozoroval“, že má třeba před premiérou. To dělám během dne obyčejné věci, nestrojím se slavnostně a na jevišti jdu s tím, že líp to zahrát neumím a tak to tak všichni berte! Stejně to bylo i při automobilových závodech, kde jsem si zase nesměl připustit, že jedu závod na okruhu, kde závodil i Lauda a další skvělí borci.

77 Když jste tedy poznával českou zemi ze sedla koní, za volantem a od kniplu, pomohly Vám všechny ty pohledy na svět v provázení již zmíněnými televizními dokumenty?

Velmi. Proto jsme také cíle jednotlivých dílů nejprve obletěli helikoptérou, pak objeli autem a nakonec i prochodili pěšky. Každý ten průzkum přinesl něco jiného,

často to bylo o opravdovém pátrání, zejména kolem pramenů řek, kdy jsme se brodili bažinami a zkoumali, který ten maličký přítok je opravdu prvotním pramenem. Ale ta duševní odměna, kterou jsem pak těmito objevy získal, stála za to. Na létání byly pro mě nejkrásnější návraty na zem. Od tří set metrů výše už není vidět na zemi špína - ani v lidech, ani v přírodě. Pro tu poezii české krajiny jsem létal, pro všechna ta Boží muka na polích a při cestách, nad kterými jsem se vznášel. Mrzí mě, že se k dědictví našich pradědů a prabáb chováme tak nešetrně a sobecky. Pokaždé mě zahřeje u srdce, když mě ještě dnes lidé zastavují a děkují za ty tři krásné projekty, které mají ještě další rozměr pro lidi, kteří se nemohou hýbat.

77 Jaký je tedy obrazně Váš vztah k pramenům a kořenům?

Přesně takový, jaký jsem se snažil v dokumentech vyjádřit. Protože mně nešlo jen o historická či místopisná data. Chtěl jsem především, aby si lidé uvědomili, že toto jsou ryze česká místa, že k nám patří a my patříme k nim. Je to stejné, jako když někdy přijdu do nějakého vesnického kostelíku, sednu si a vnímám hlubokou úctu, uvědomuji si ty bolesti a radosti, které tam lidé po staletí nanosili, hledali útěchu, i vzdávali dík. I když je člověk třeba hulvát a uráží sochám hlavy, tak by měl alespoň v těchto místech ztišit hlas. A to platí i o kráse naší země. Vzpomínám si na jednu vesnickou stařenku, kterou jsem znal. Obyčejná žena, dojička krav. Jednou jsem ji potkal, jak šla vedle kola, které tlačila. Na moji otázku, proč na kole nejede, mi odpověděla, že by byla v práci moc brzy, a že když takhle jde pěšky, chce se jí zpívat Kde domov můj...

77 Potkalo Vás něco podobného ve Vašem umělecko-dobrodružném životě?

Létání bylo pro mě především poetickým zážitkem. Poezie je způsob života. Vidět shora všechna ta místa, kde se tvořily české národní dějiny, města, lesy, skály, vody, o kterých psala Tereza Nováková, Božena Němcová, Alois Jirásek, letět nad Řípem, nad Máchovým krajem, lítat nad dějinami své země, spontánně

se rozplakat nad řekou, protože nad ní opravdu slyšíte hudbu z Měsíce nad řekou, to je opravdu neskutečný dar. Jsem strašná citlivka, ve vzduchu při pohledu na českou krajinu hned pláču a než na to přijdu, mám dojem, že venku prší. Když o tom nyní mluvím, uvědomuji si, jak je člověk chudý, protože nemá slov, aby dokázal popsat tu neskutečnou krásu.

77 Nahlížíte na svoji zemi velmi poeticky, jaký je Váš vztah k psané poezii?

Poezii mám moc rád. V poslední etapě mého života však nemůžu interpretovat každého básníka. Už proto, že jsem sám mnoho věcí prožil. To ale neznamena, že by ten básník byl špatný. Nemám rád recitování poezie, to je taková zvláštní, falešná póza. Stejně tak termín umělecký přednes, u něho se mně přímo svírají vnitřnosti. Já verše pouze čtu, v dobré básni je všechno ostatní přirozeně.

77 Proč tedy tak málo lidí vnímá onu krásu, o které mluvíte?

Na to je jednoduchá odpověď. Stačí se podívat na to, čím nás krmí všechny ty soukromé televizní stanice. Celý národ se dívá na lidi pochybných kvalit, kteří jsou předkládáni jako celebrity, ventilující směrem k nám svá moudra. Svět se změnil za poslední roky strašným způsobem. Každé ráno si chodím kupovat seriózní noviny. Když vidím, kolik metrů tištěného hnu su na pultech leží, tak je mi velmi smutno. A lidi ho kupují, čtou, živí se jím a aniž si to uvědomují, nechávají si legálním zlem formovat svůj pohled na svět. Rmoutí mě, jaké vzory jsou nám předkládány. Přitom tolik nádherné literatury a hudby bylo napsáno, tolik inspirujících obrazů bylo namalováno. Naději mně však dává zjištění, že lidé stále více touží po kvalitním slově. Alespoň to zjišťuji při svých vystoupeních po vlastech českých.

77 Jste muž mnoha řemesel. Je ještě něco, co byste rád býval dělal, ale už jste to nestihl?

Jachting. Ještě se tak popasovat s větrem a vodou najednou...

Pavel J. Sršeň

Jako bychom dnes zemřít měli

Dokument České televize o osudu Josefa Toufara

Číhošťský kostel Nanebevzetí Panny Marie se v pátek 25. listopadu dočkal předpremiéry nového dokumentu *Jako bychom dnes zemřít měli*. Silná paměť místa a autentické prostory zapůsobily na všechny příchozí, nestává se totiž často, aby měl filmový snímek předpremiéru na místě, kde je hlavní postava pohřbena.

Dokument České televize odhaluje nově zjištěná fakta a svědectví, která se váží k osobnosti Josefa Toufara, jeho mučitelům a dobovému kontextu. Zpřítomňuje živou postavu venkovského kněze, který hledá způsob, kompromis, jak „vyjít“ s politickými oponenty. „*Jde o cestu člověka, který se „vymkl“ svému předurčení, vyvzdoroval si cestu ke kněžství, svému osudu i jeho nečekanému naplnění,*“ vysvětlil režisér Roman Vávra.

„*Pracujeme s naprosto unikátními a dosud nezveřejněnými materiály, které vznikly jen několik hodin před Toufarovou smrtí,*“ upozornil autor scénáře Miloš

Doležal. Rád by také ještě napsal třetí knihu o Toufarovi, ve které by zveřejnil další sesbírané materiály jako Toufarovy texty z kázání, jeho závěť či osobní korespondenci. Tématem žije už několik let a stále vyplouvají na povrch nové podrobnosti.

„*Mezi nejzajímavější výpovědi patří vyprávění paní Růženy Lebedové, která se od únosu Toufara Státní bezpečností dodnes stará o číhošťský kostel a je jednou z posledních žijících pamětnic,*“ uvedl dramaturg Martin Polák.

Citace přímo z filmu – z výpovědi bývalého příslušníka StB Roberta Skerla: „*Velitel StB Závodský vydal příkaz k realizaci faráře Toufara a k zahájení vyšetřování celé věci. Následně přišla zpráva, že se soudruhům z Jihlavy zatčení Toufara nepodařilo provést. Toufar byl střežen věřícími z Číhoště. Za této situace dostali jsme od Závodského příkaz provést zatčení Toufara za každou cenu. S dalším*

pokynem: bez Toufara se nesmíme vracet. Pamatuji se, že předem jsme se domluvili na lsti, jak vylákat faráře z fary.“

Svědci: „*Doma mě to ani nenapadlo, že bych měla něco říkat. Až když jsme u Mrkvičků drali peří s maminkou, někdo tam říkal, že se hýbal v Číhošti křížek. Moje maminka říkala: Jděte, to není možný.*“

Závěrečná slova dokumentu:

*Každé ráno je dar,
který se nikdy nevrátí,
a škoda, věčná škoda
každého promarněného dne.*

*I nám ustavičně hrozí otevřená
tlama saně smrti
a na větvích našich životů
ustavičně hlodají myši,
bílá a černá,
den a noc.*

*A nám ubíhají hodiny, dny, měsíce
a uplynul rok.*

*Kolik smutku, kolik bolesti a slz
nám přinesls, roku 1949.*

*A kolik radosti a štěstí
jsi nám také přinesl.*

*Jak šťastný byl člověk,
který měl hlubokou a pevnou víru
a který třeba se slzou v oku
mohl říci:*

*Otče nebeský, ne naše,
ale Tvá svatá vůle se staň.*

Už nikdy nevrátí se rok 1949.

A přece se vrátí.

Vrátí se každému na soudu Božím.

*A proto žijme tak,
jako bychom již dnes zemřít měli.*

Boží mlýny jsou solidní podnik

Do **želivského kláštera**, jediného mužského kláštera v královéhradecké diecézi, jsem se poprvé dostala na počátku 90. let minulého století. Tenkrát mě ještě doprovázel opat Bohumil Vít Tajovský, který do Želivu přivedl řádovou komunitu, s níž začínal obnovovat klášterní život. Do Údolí štěstí, jak se místu říká, jsem se po čase vrátila s generálním vikářem Mons. Josefem Sochou.

Klášter obývaný už bezmála devět set let kanonií premonstrátů prošel v minulosti mnoha krutými zkouškami. Dnes je vyhledávaným poutním místem a od roku 2010 národní kulturní památkou, známou především jedinečnou přestavbou kostela Narození Panny Marie. Jejím autorem je významný český barokní architekt Jan Blažej Santini-Aichel.

Potkat v klášterním kostele zpěvačku Nađu Urbánkovou není, jak se záhy ukázalo, nic výjimečného. Na dohled od něj je už několik let doma. Na to, že se o ní říká, že žije v klášteře, si už zvykla.

„Říká se to, protože je to speciálně pro bulvár atraktivní. Věc se má ovšem tak, že díky premonstrátům a všem báječným lidem tady se mně podařilo zvládnout velmi těžkou životní situaci. Ano, opravdu jsem žila skoro půl roku přímo v klášteře, protože jsem neměla kde bydlet a oni mě přijali mezi sebe. Jsem už ve věku, kdy jsem tady pro všechny chlapce jako maminka, tak jsem se té role ujala. Vařila jsem, nakupovala, trochu jsem je ponoukala k práci. Třeba aby sbírali ovoce a pak měli k obědu švestkové knedlíky. Žili jsme spolu v radosti a lásce a já jsem přesvědčená, že to tak vymyslel sám Pán Bůh a jsem mu za to vděčná. Když se pak tady v Želivě uvolnil byt, přestěhovala jsem se. Jsem velmi ráda, že jsem zakotvila právě tady v tom nádherném prostředí, velmi duchovním, velmi silném, dokonce bych řekla mystickým. Když jsem přijela poprvé, pamatuju si, že to

bylo večer, svítily hvězdy a na nádvoří, kde jsem zastavila, se proti nebi rýsovaly obrysy kostela a kláštera. Vystoupila jsem a v němém úžasu vnímala tu krásu, to duchovno, které tady je, ať chcete nebo nechcete. A té noci jsem si řekla ano, to je to místo, kde chci, pokud to půjde, zůstat napořád.“

” Bohumil Vít Tajovský
statečně nesl tíhu
svého opatství. Mimo
službu klášteru, ve
vězení a posléze
v nuceném pracovním
nasazení, žil déle než
mezi svými spolubratry.
V tom byla jeho
duchovní síla, která je
tady pořád přítomná
a tomuto místu dává
duchovní náboj.

„Že je Želiv místem mnoha tajemství, spojeným nejen s Bohem, ale i se světem lidí,“ dokládá můj průvodce Mons. Josef Socha. „Každé poutní místo má v sobě zvláštní harmonii. Harmonii kosmu, harmonii mezi Bohem a člověkem a zároveň také člověka a Pána Boha. Má v sobě i tajemství lidské bolesti, což je tady obzvláště silné. Želivský klášter se stal

nedobrovolným domovem řady internovaných kněží a řeholníků, kteří tady prožívali svou nucenou přítomnost, ale jeden z nich, pan arcibiskup Otčenášek mě učil, moc se nedívej zpátky, moc nevzpomínej, vnímej přítomnost, hleď dopředu. A tady se protínají dějiny. Minulost, přítomnost i budoucnost.“

„Klášter byl založen v polovině 12. století,“ dostává se ke slovu náš hostitel, želivský opat Jaroslav Jáchym Šimek. „Klášter byl založen knížetem Soběslavem už v roce 1139 a prvních deset let tady byli benediktini. Po deseti letech z neznámých důvodů odešli a sem se uchýlili první bratři premonstráti se svým opatem, nyní už blahoslaveným Godšalkem. Do Želivu přišel z Porýní, přesněji z premonstrátského kláštera v Steinfeldu u Kolína. Od té doby je to náš domov, s menšími nebo většími pauzami. Ta větší byla ve středověku, kdy Jiří z Poděbrad náš klášter vyvlastnil a přes 150 let ho měli Trčkové z Lipy. Od nich ho v roce 1622 vykoupil strahovský opat Questenberk. Bílí bratři, jak se nám premonstrátům říká, tady byli až do roku 1950, kdy byl klášter zrušen. Té osudné noci z 13. na 14. dubna byly zlikvidovány všechny mužské kláštery u nás. Z Želivu se stal internační tábor (1950–1956), kde komunistický režim zadržoval 464 kněží a řeholníků.“

50. léta minulého století zasadila želivskému klášteru několik osudových ran. Po roce 1954 byl přebudován na pobočku psychiatrické a protialkoholní léčebny

❖ V přátelském rozhovoru Mons. Josef Socha s Nadou Urbánkovou a Evou Zálešákovou

Havlíčkův Brod a jeho budovy začaly časem silně chátrat. Roku 1990 byl obnoven a od té doby se opravuje.

„Je to těžké obzvláště proto, že nemáme k potřebné pozemky, potřebné majetky. Samozřejmě využíváme granty, snažíme se získávat peníze, jak jen to jde. Ale protože i my musíme do projektů přidat určitá procenta financí a těch peněz tolik nemáme, je to obtížné,“ vysvětluje opat Šimek.

Lesy, polnosti, louky, rybníky, pivovar ... to všechno patřovalo do hospodářství želivských premonstrátů.

Pivovar byl obnoven, svou tradici má v klášteře už z husitských dob. První zmínky o vaření zlatavého moku v Želivu pocházejí ze 14. století. V Křížové chodbě je pomník pivovarského sládka z roku 1460, o tradici vaření piva svědčí i písemný popis zdejšího pivovaru z roku 1617. Tradice pivovaru byla několikrát přerušena a po posledním požáru kláštera v roce 1907 už ho neobnovili. Po navrácení želivského opatství premonstráti ve starodávnej tradici pokračují.

„První takový pokus učinil v roce 2003 můj předchůdce, ale bylo to za podmínek

nevýhodných pro klášter, tak jsme to všechno museli později zrušit. Teď ale máme nové zařízení, poctivé, a tak si dovolím čtenáře pozvat k nám do kláštera na pivo. Je dobré a kvalitní,“ dodává k pivovarnictví zdejší opat.

” „Náš klášter měl v minulosti, a má i dnes, tři poslání ... duchovní, kulturní a ekonomické.“

„Chutná dobře,“ dává želivskému opatovi Šimkovi za pravdu Mons. Socha. *„Samozřejmě to není jediná aktivita kláštera.“*

„Náš klášter měl v minulosti, a má i dnes, tři poslání ... duchovní, kulturní a ekonomické. Jak víme z historie, kam přišli bratři (nebo sestry), tak ten kraj zúrodňovali, učili místní obyvatelstvo hospodařit, učili je lásce k přírodě, ke všem věcem stvořeným, a my v tom pokračujeme. Každou první sobotu v měsíci se náš klášter otevírá návštěvníkům, pro které konáme odpolední poutě. Pořádáme také tzv. Želivské kulturní léto, především koncerty vážné hudby po celý červenec a srpen, každou

sobotu tady máme koncert, více na www.zeliv.eu.“

Opat Jaroslav Jáchym Šimek je světoběžník, a to doslova a do písmene. Do Želiva přišel z Austrálie.

„Pan opat Bronislav Ignác Kramár, můj předchůdce, mě požádal, abych se vrátil. Od roku 1998 jsem tedy v klášteře působil jako provizor-ekonom. Když jsem pobýval v Sydney, byl jsem farářem pro českou emigraci v celé Austrálii a na Novém Zélandu. Dostavit se za nimi na mši svatou obnášelo třeba cestovat pět hodin linkovým letadlem. Odlétal jsem v pátek, v neděli jsem měl hodinu bohoslužbu, uvařil jsem farníkům guláš a odpoledne jsem se vrátil zpátky do Sydney, dalších pět hodin. To byly úžasné zážitky. Znovu a znovu mě překvapovalo, jaký je tam hlad našich lidí po duchovních věcech.“

Na to, proč je důležité, aby se zachovala místa jako je Želiv, odpovídá generální vikář Josef Socha: *„Pro naši přítomnost. Želivský klášter žil i v době, kdy tady byl jenom farní kostel. Žil přítomností pana opata Tajovského v nedalekém Havlíčkově Brodě, kde statečně nesl tíhu svého opatství. Opatem byl zvolen v lednu roku 1948,*

ve svých 36 letech byl úplně nejmladším premonstrátským opatem. Mimo službu klášteru, ve vězení a posléze v nuceném pracovním nasazení, žil déle než mezi svými spolubratry. V tom byla jeho duchovní síla, která je tady pořád přítomná a to-muto místu dává duchovní náboj. Stejně je tady stále přítomno těch 464 kněží a řeholníků, kteří tady byli internováni, někteří tady zemřeli, i jejich odkaz hovoří velmi silnou řečí.“

Byl to právě Bohumil Vít Tajovský, kdo začal od roku 1993 vtiskovat želivskému klášteru jeho současnou podobu.

„Byla velká výhoda, že v čase po Pražském jaru se pan opat nebál a snažil se kolem sebe vytvářet novou komunitu. Samozřejmě všechno bylo tajné, ale byl připraven na to, že přijde svoboda, že bude moci s bratry pokračovat, takže bylo na co navázat,“ říká želivský opat, a dodává, jaké byly poslední roky opata Takovského: „Byl už starý, bylo to pro něj namáhavé, všechna ta práce. Ostatně bylo mu osmdesát let,

Chórová lavice v klášterním kostele

když znovu zakládal želivský klášter. Ale za sebou měl komunitu, která se rozrůstala a která ani dnes není malá. Pan opat tady s námi stále žije. Vnímám ho jako živou bytost, která se za nás přimlouvá a modlí, pomáhá nám.“

Paní Naďo, vy se usmíváte, když vzpomínáme na opata Víta Tajovského?

„Usmívám se proto, že když mě premonstráti mezi sebe přijali, tak se řešilo, kde budu spát, to jsem ještě měla pejska, a pan opat rozhodl, že mě ubytují v místnosti, kde do té doby přebýval on. Je to hned vedle jídelny a kuchyně, a tam jsem strávila půl roku. Na zdi je nádherný obraz pana opata Tajovského, on se tam tak nádherně usmívá, a já když jsem vycházela ráno do kuchyně vařit, tak jsem se vždycky u toho obrazu zastavila, pozdravila jsem ho, popřála jsem mu hezký den a poděkovala za to, že tam můžu být.“

Usměvavá tvář, veselé oči za silnými skly brýlí, to byl opat Bohumil Vít Tajovský. Malý muž velkého ducha, hluboké víry a morální síly. Narodil se v Klanečné u Havlíčkova Brodu roku 1912, začátkem března si budeme připomínat, že od toho dne uplynulo už 105 let. Poprvé byl krátce zatčen v roce 1949 v souvislosti s tradiční poutí na Křemešník.

Zlo je jen epizoda dějin

František Kajetán Zedínek pobýval naposledy v želivském klášteře před šedesáti lety, když jej tam spolu s dalšími kněžími a řeholníky přivezli v noci autobusem z kláštera v Oseku. Patří mezi 464 kněží a řeholníků, kteří byli v Želivu v letech 1950 – 1956 internováni. Bylo mu tehdy dvacetsedm let a měl před sebou život salesiánského bratra.

Po propuštění ze želivské internace odjel do České Třebové, kde pracoval jako učitel hudby. Jelikož nevěřil ve změnu systému, oženil se a spolu s manželkou vychovali syna Petra a dceru Kateřinu, která ho tentokrát do Želivu doprovodila. Byla právem hrdá na otce, kterému v ten den naslouchal opat spolu s bratřími. Mohl být jedním z nich. Řeholník. Kněz. Kdyby však komunisté nerozhodli jinak.

” Kam si pro vás tenkrát přišli?

Sloužil jsem jako učitel – asistent v Ostravě. Vykonával jsem tam tříletou pedagogickou praxi. 13. dubna 1950 nás v noci naložili do autobusu a takto jsme opustili Ostravu.

” Řekli vám, kam vás vezou?

To nám tedy neřekli. Okna byla zatažená. Nejprve jsme jeli do Prahy, pak přes Slané, odkud pocházím, kolem mého rodného domku až do kláštera v Oseku. Státní bezpečnost nás na místě rozdělila a na mne připadl želivský klášter. Zřejmě proto, že jsem v Oseku podnikal „podvratnou činnost“, když jsem prostřednictvím jedné paní učitelky – katoličky posílal ven zprávy.

” Jak dlouho jste v Želivě zůstal?

Třináct měsíců. Po propuštění jsem se vrátil k rodičům do Slaného. Našel jsem si práci v továrně. Pak přišla povinná vojenská služba a po ní jsem se v České Třebové zařadil do společnosti jako učitel hudby. Učení mě naplňovalo. Dodnes dávám soukromé hodiny. Bůh stál při mně. Doslova zázračně. Po mém příchodu odcházela jedna starší paní právě do důchodu a tak jsem na její místo mohl nastoupit já. Přijímala mě vyhlášená komunistka. A představte si, přišli ji nezajímalo, odkud jdu a co mám za sebou. Boží Prozřetelnost zafungovala dokonale. A provází mě stále.

” Čemu vás naučilo vězení v želivském klášteře?

Pochopení důležité pravdy, že zlo je jen epizoda dějin. Není třeba se ho bát. Nemít strach je zbraň v rukou křesťana. Naděje, kterou je povinný nabízet světu.

Ⓜ Klášterní kostel v Želivu ...

Ke druhému zatčení, které završil velký proticírkevní proces, došlo v souvislosti s tzv. číhošťským zázrakem na začátku roku 1950. V „jeho klášteře“, proměněném v internační tábor, ho vystřídali kardinál František Tomášek, arcibiskup

Karel Otčenášek, spirituál olomouckého semináře Mons. Antonín Šuránek a další. Krutý osud Údolí štěstí.

„Z vlastních trpkých zkušeností vím, že i nepřízeň osudu patří k životu,“ přidává se Nada Urbánková. „A je na každém z nás, abychom překážky uměli překonávat a věřili tomu, že Bůh ví, co činí. Jsem vděčná za každý den, kdy mohu prožít něco hezkého. Nikomu nezávidím, všem jsem odpustila, což ale neznamená, že jsem zapoměla. Jsem vděčná za všechno dobré i zlé, co nám Pán Bůh na naší pozemské pouti poskytuje. Najít víru a vnitřní klid je nejlepší dar, který může člověk dostat. Pro mě absolutní, já bych už dnes bez víry v Boha a bez mých denních rozhovorů s ním nemohla existovat. On je pro mě úžasná opora, vím, že se na Něj můžu spolehnout. Moje víra v Boha je to nejlepší, čeho se mi mohlo dostat.“

„Bůh možná dopustí, ale nikdy neopustí. Boží mlýny, to je solidní podnik,“ uzavírá naše setkání v klášterním kostele

Ⓜ ... je zasvěcen Narození Panny Marie.

Narození Panny Marie v Želivě opat Jaroslav Jáchym Šimek. „Otevřete svá srdce a pusťte ho do svého nitra. Nebudete zklamáni, zažijete velké divy a zázraky, které dokáže jenom On.“

Eva Zálešáková)

77 Jaký je váš pohled na dnešní církev?

Měla by ubrat ze své teatrálnosti a upřít svou pozornost na podstatu křesťanského života, kterou je eucharistické společenství. Kostel není žádná atrakce.

77 Jak se vám líbí papež František?

Člověk jako on v církvi dlouho chyběl. Proto zasáhla Boží Prozřetelnost a z Bergolia se stal papež.

77 Jaká očekávání mají podle vás lidé od církve?

Problém je, že je vlastně nemají. A ne jenom od církve. Pohanská Evropa už přestala očekávat. Jenom přežívá. Dospěli jsme do stadia, že si vystačíme sami. Islám nám ukazuje, jak velmi se mýlíme. Ztratili jsme víru a tím

Ⓜ František Kajetán Zedínek (vlevo)

jsme ztratili všechno. Pomoci můžou otevřené hlavy, myšlení jaké má Tomáš Halík a jemu podobní lidé, kteří dokáží spojit. Potřebujeme totiž jasný směr a hloubku. A těch není možné dosáhnout bez předcházejícího vzdělání. Vzdělání je záchranným pásem současné Evropy – pohanské Evropy. Nenechme se zmást zdánlivě plnými kostely. Podívejme se třeba na Českou Třebou. Má přes 15 tisíc obyvatel a v kostele je nás jenom několik stovek. Hrůza. Ale i tato hrůza má šanci přinést ovoce. Očekává ho od křesťanů Bůh, ale také svět.

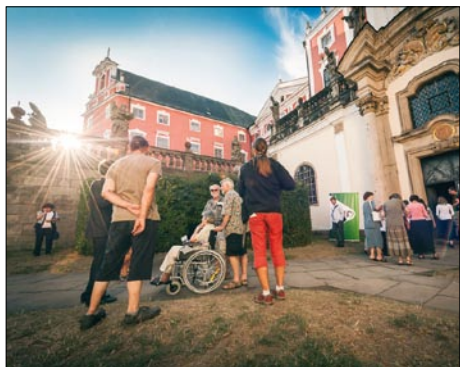
Klášteř Broumov: kulturou a vzděláním do nadcházejících dní....

Pohostinné místo vzdělávání i umění, inspirativního dialogu a spolupráce, živého turistického ruchu i poklidného rozjímání či společné meditace. To je broumovský benediktinský klášter - národní kulturní památka mnoha tváří, do které se opět po letech vrací život.

V celoročně přístupném barokním areálu, který nedávno prošel velkou opravou, vyrostlo Vzdělávací a kulturní centrum Klášter Broumov. Bohatá nabídka rozmanitých akcí a projektů sem ročně láká tisíce lidí. Vždy tomu tak ale nebylo. Klášter si za osm set let své existence prošel mnoha dějinnými zvraty...

Bohatá benediktinská historie

Broumovský klášter založili ve 13. století benediktini. Po dlouhá staletí fungoval jako vzdělávací a kulturní centrum středoevropského významu. V klášterním gymnáziu, třetím nejstarším v Čechách, studoval například jezuitský kněz Bohuslav Balbín, spisovatel Alois Jirásek nebo Arnošt z Pardubic, první pražský arcibiskup a diplomat ve službách císaře Karla IV.

Klášteř se stává křižovatkou

Podzim 2016

V klášterní knihovně, dodnes vzácně zachované, byla na přelomu 15. a 16. století uložena největší rukopisná kniha světa, tak zvaná Dáblova bible – Codex Gigas. V dobách největšího hospodářského rozkvětu byla do kláštera pozvána slavná rodina architektů Dientzenhoferů, která se podílela nejen na monumentální barokní přestavbě kláštera, ale i na výstavbě architektonicky unikátní skupiny venkovských broumovských kostelů.

Temnější období přicházela čas od času také, poslední přišlo ve 20. století, kdy po vyhnání posledních benediktinů začal klášter chátrat. Od 50. let dokonce sloužil jako internační tábor pro řeholníky a řeholnice různých řádů. Určité ulehčení

přinesla 60. léta dvacátého století, kdy díky politickým změnám mohly internované sestry nastoupit službu například v charitních domovech a postupně odcházely. V klášteře pak zůstaly do roku 1991 pouze sestry dominikánky, které zde pekly hostie pro české i moravské farnosti. Během normalizace byl klášter využíván také jako archiv Ministerstva vnitra, který odchází v 90. letech 20. století. Ve stejné době byl klášter vrácen řádu Benediktinů, nicméně prázdný a velmi zchátralý.

Snahy o oživení

S novým stoletím přišly i nové výzvy a postupný obrát k lepšímu. Po drobnějších pokusech o oživení kláštera si v roce 2006

◀ Opravené průčelí bylo počátkem

◀ Unikátní klášterní knihovna

klášterní zahradu pronajala malá místní neziskovka, Agentura pro rozvoj Broumova. Následovaly první koncerty, divadla a výstavy. Klášter a jeho prostory se pomalu otevíraly veřejnosti a místo začalo opět ožít. Nejvýraznější „zlom“ nastal před čtyřmi lety, kdy se klášteru podařilo i díky spolupráci s agenturou získat velkou evropskou dotaci a mohla odstartovat rozsáhlejší revitalizace. Díky ní se zdevastované a nevyužívané prostory proměnily ve Vzdělávací a kulturní centrum Klášter Broumov, jehož programy a akce

navštívilo v loňském roce na šedesát tisíc lidí z celé republiky i ze zahraničí.

Vzdělávací aktivity klášter směřuje nejen k dospělým, ale i k dětem. Celoroční vzdělávací programy pro mateřské, základní i střední školy a stejně tak i adaptační kurzy pro školy odhalují taje broumovské přírody, historie, ekologie či umění a představují Broumovsko jako učebnici, v níž lze listovat a objevovat. Nejoblíbenějším programem škol je v současnosti Filmfárum, které zavádí děti

do filmového světa, a také Skriptorium – středověká písárna, kde si děti mohou vyzkoušet výrobu inkoustu, přírodních barev, papíru i ručně vázaných knih nebo psaní husím brkem.

Výstavy, koncerty, přednášky

Na vzdělávání dospělých se zaměřují jednak semináře firemního a osobnostního vzdělávání a také Univerzita třetího věku, která už šestým rokem nabízí cyklus osmi zimních a letních přednášek ve spolupráci s Univerzitou Hradec Králové. Velký zájem u veřejnosti budí také pravidelné měsíční přednášky z cyklu Science Café – celorepublikového projektu, který formou neformálních besed s předními českými vědci přibližuje nejnovější poznatky z vědecké oblasti.

Široké spektrum zážitků nabízí také kulturní a společenský program broumovského kláštera. Velké oblibě se těší například červnová veřejná ochutnávka vín Vinum et Cetera, podzimní „Burčákobraní“ nebo tradiční Adventní trh. Od jara do podzimu funguje v klášterní zahradě Galerie Dům představující současné české umění. Na hudbu se zaměřuje multižánrový klub ArtCafé, který dvakrát do měsíce láká hudební fanoušky na koncerty zajímavých českých i zahraničních interpretů, ale

◀ Hudební festival Za poklady Broumova láká tisíce lidí

i další program jako autorská čtení, divadla malých forem a podobně. Historii Broumovska i broumovského kláštera zajímavým způsobem zpracovalo hudebně-divadelní představení HRA-NIC-E, jehož desátá repríza se očekává příští rok. Autory představení jsou dramaturgyně Renata Putzlacher, režisér Radovan Lipus a scénograf Šimon Caban.

Za poklady Broumovska

Klášter s Agenturou spolupracují s řadou místních spolků a organizací, včetně broumovské farnosti, kterou spravuje děkan Martin Lanži. Právě spolupráce s farností je podepsána pod jedním z největších projektů Agentury - hudebním festivalem Za poklady Broumovska. Ten každoročně láká na deset prázdninových koncertů klasické hudby, které se konají v broumovských kostelích pod taktovkou renomovaných českých i zahraničních umělců. V roce 2017 se bude konat již dvanáctý ročník festivalu. Festivalovému publiku se v uplynulé dekádě představila například Dagmar Pecková, Štefan Margita či Pavel Šporcl, který je zároveň členem Čestné rady

Investice do mladé generace přinese své plody

festivalu. Vstupné na festival je každý rok dobrovolné a jeho výtěžek putuje na pomoc kostelům.

„Jedním z úkolů, se kterým mě v létě 2007 posílal tehdejší královéhradecký biskup Mons. Dominik Duka OP na Broumovsko, bylo i navázat vztahy se světem kultury a umění. V tomto portfoliu patří z dlouhodobého hlediska první místo festivalu Za poklady Broumovska. Od července zmiňovaného roku každé Boží léto, v téměř každou prázdninovou sobotu krátce promlouvám před začátkem jednotlivých koncertů v kostelích nejenom broumovské barokní skupiny,“ říká Martin Lanži.

Broumovské diskuse

Dalším pojítkem společných aktivit kláštera a broumovské farnosti jsou Broumovské diskuse - dvoudenní diskusní konference a setkání zajímavých osobností společenského, politického, duchovního i vědeckého života. Konference se koná v klášteře vždy počátkem listopadu a během prvních dvou ročníků byl členem organizačního výboru i děkan Martin Lanži, který pomáhá s výběrem vystupujících osobností.

„V rámci prostoru tvůrčí svobody se nejen při Broumovských diskusích, ale při

všech kulturně - vzdělávacích aktivitách kláštera snažíme podněcovat dialogy týkající se naší křesťanské kultury a tradice, historie, soužití v evropském prostoru a duchovního rozvoje společnosti. Do budoucnosti se snažíme přenášet to nejlepší z minulosti tak, jak k tomu sloužily první evropské kláštery při renesanci moudrosti antické,“ vysvětluje Jan Školník, zakladatel a ředitel Agentury pro rozvoj Broumovska.

Vzdělávací a kulturní centrum Klášter Broumov a broumovská farnost se dlouhodobě snaží představit unikát Broumovska, tedy monumentální a opět živý klášter a kostely zasazené s citem do krajiny jako celek, který má co říci moderní společnosti dnešní doby. Region Broumovska s kostely, jejichž architektky byli, ve své době věhlasní, stavitelé z rodu Dientzenhoferů, je vlastně jediným místem, kde tito významní architekti intervenovali mimo centra do venkovského prostoru v takové míře. Broumovsko tak dostalo do vínku být kulturním fenoménem a město Broumov metropolí, která může kvalitou veřejného prostoru inspirovat. Dnes se snažíme na tuto tradici navázat, a to jak v klášteře, tak i péčí o kostely, a především i ve společném dialogu s městy a obcemi.

Kateřina Ostradecká

KLÁŠTER BROUMOV

národní kulturní památka

celoroční prohlídky | kultura
vzdělávání | ubytování

KlasterBroumov

www.klasterbroumov.cz

Chci vám dát naději do budoucnosti

Milí přátelé, celý text úvodní věty zní: „*Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti.*“ (Jer 29,11) Je to **tak trochu provokace**, neboť se mi zdá, že je dost lidí otrávených a znejistěných.

Naši veřejní představitelé, ani situace ve světě nebo v naší zemi, nám v tom moc nepomáhají, my si v mnoha věcech nevíme rady a rychlost života a tlak nároků v práci i ve vztazích nám berou klid a pokoj. Možná to bude ještě větší provokace, ale jak jsem kdesi nedávno četl, tak tuto situaci prožíváme proto, **že se máme až příliš dobře ... !**

Jistě, nemusíte se mnou souhlasit, ale zkusme si představit nějaké období našich dějin, kde by se naprostá většina obyvatel

měla tak dobře, jako nyní. Bohu díky, žijeme zde v míru, máme co jíst, kde bydlet, máme svobodu pro naši víru, můžeme cestovat, číst, myslet i říkat téměř vše, co si myslíme, aniž bychom riskovali vězení nebo vyhození z práce, máme skvělou lékařskou péči, máme dostupné školství, pojištění, policii ... **jsme zajištěni** – skoro až moc. Zdá se mi, že jsme si vytvořili jakýsi hmotný – lidský – ráj a už nevíme, kam směřovat. Snad k tomu, abychom měli ještě lepší léky, abychom žili ještě déle, aby bylo ještě víc jogurtů v obchodě, abychom měli ještě spolehlivější pojistku bezpečného života? Vidíme, že jen **tudy cesta nevede**. Kam tedy máme nasměrovat své touhy, svou naději do budoucnosti?

Když **Jeremiáš** oslovoval lidi z vyvoleného národa, bylo to v situaci, kdy začalo jejich babylónské zajetí na dlouhá desetiletí, ztratili chrám, svou zemi, svou svobodu a důstojnost, ale prorokem je jim řečeno, že i zde je řešení. V tom, že se přimknou k sobě navzájem, že budou konat dobro i pro ostatní lidi kolem nich a především tehdy, když se vrátí k Hospodinu. A to je recept naprosto univerzální pro starověk i pro naši rozjitřenou postmoderní dobu....

To je také **dobrá výzva** pro naše případné novoroční předsevzetí... Samozřejmě je možno začít s hubnutím, přestat s kouřením a pitím, ale co takhle začít s odpuštěním těm, s nimiž už týdny nebo roky nemluvíme, s větší vnímavostí vůči osamělým nebo s hledáním pravidelného a přiměřeného času na modlitbu, jít konečně ke zpovědi nebo ve všední den na mši svatou?

Ano, i v tak ošéfovaném světě jsme pořád v nejistotě a strachu, ale pokud opravdu pustíme do svého života Boha, tak ať se kolem nás děje cokoli, máme v Hospodinu pevnou půdu pod nohama, **máme naději** ... Požehnaný nový rok přeje

Jan Linhart)

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Marek Domes, Juraj Hajkovský

Drakobijce / Moje cesta

Hlavním hrdinou je chlapec Artur, který svádí odvěký souboj s drakem. S drakem, který sídlí v jeho srdci. Drak hrozitánsky řve a zákeřně útočí, ale platí na něj balzám Poutníka. A kupodivu - tichý Poutníkův hlas je nakonec mocnější než drakův řev. Váz., 101 s., 229 Kč

V. Schauberová, M. Schindler
il. M. Špinková

Velká kniha o svatých aneb po kom se jmenujeme

Světcí svým životem ukazují na Boží velikost a dobrotu a vyprávějí o tom, jak dobře to s lidmi Bůh myslí. Většina ze svatých, s nimiž se na stránkách této knihy setkáte, je známá v Evropě, jiní jsou uctíváni po celém světě. 2. vydání, váz., 143 s., 329 Kč

P. Jan Linhart

Studoval teologii v Litoměřicích, na kněze vysvěcen 1989. Působil v duchovní správě v Novém Městě nad Metují a v Čáslavi. Od 2002 spirituál teologického konviktu v Olomouci. 2013–2016 biskupským vikářem pro pastorační práci v královéhradecké diecézi. Vykonává službu spirituála diecézních kněží. Nyní je duchovním správcem ve Skutči a v Předhradí.

Doma jsem si na faráře nehrál

Narodil jsem se v Broumově jako pátý ze šesti sourozenců, ale celý život jsem bydlel v Náchodě. Celá naše rodina je římskokatolického vyznání, měl jsem tedy kontakt s církví od malička. Sotva jsem se naučil chodit, bral mě tatka s sebou ministrvat. Kdykoliv jsem proto v kostele, zvláště u nás ve farnosti, cítím se celý nesvůj, když nestojím v presbytáři. Tam bylo vždycky moje místo. Je ironií, že nejméně jsem ministroval v Teologickém konviktu, kde jsme se museli střídat.

Kromě ministrování jsem se věnoval skautingu. Schůzky, výpravy a tábory pro mě byly samozřejmou součástí života a dnes jsem rád, že se můžu akcí účastnit alespoň částečně. Prozatím se musím podřítit vyšším cílům, které přede mnou stojí.

Moje první malé opuštění domova byla střední škola. Vystudoval jsem Střední Umělecko-průmyslovou školu v Turnově, obor Umělecké odlévání kovů. Přesun do Turnova byl pro mě zásadní. Celý život jsem byl obklopen pouze lidmi z kostela. Ve škole mě ale čekalo seznámení se se širokým spektrem lidí. Na uměleckých školách bývají různé typy lidí, jen ne lidé obyčejní. Setkal jsem se blíže nejen s lidmi z jiných církví a jiných náboženství, ale také s těmi, kteří praktikovali různé druhy magie. Většinou se snažím s druhými nějak vyjít, ale tehdy jsem se poprvé ostře vyhranil. Byl jsem rád, že jsem i v tomto vše tolerujícím prostředí našel pevné meze, které ve mně vytvořila pevná katolická výchova. Ochrana, kterou pak poskytují svátosti, pro mě najednou získala zcela konkrétní podobu. Tam také začalo mé povolání získávat na jasnějších obrysech.

Přes mou ministrantskou kariéru mě možnost stát se knězem nenapadla a ani jsem nepatřil k těm, co si doma hrají na faráře. Jako ministrant jsem jen chtěl dobře plnit svěřený úkol. Chtěl jsem být skvělým pomocníkem. Tedy, až tím druhým. To hlavní ať udělá kněz. Teprve později mně došlo, že kněz je ten druhý. Ten co slouží...

Josef Šimon)

Čítím se nesvůj, když nestojím v presbytáři

Pohyb je samozřejmou součástí mého života

Telefonovali jsme s dcerou svaté matky

Na pouti za sv. Giannou Beretti Mollovou do italské Magenty

Ve vysokomýtské farní knihovně máme knihu „Život za život“, vyprávějící o dnes již sv. Gianně Beretti Mollo, lékařce a matce čtyř dětí. Její příběh mě inspiroval k realizaci pouti k této patronce rodin, obětujíc svůj život za život dítěte, které přivedla na svět, přičemž ona sama po týdnu zemřela. Do Itálie se nás vydalo deset, každý s jiným očekáváním či úmyslem, ale bylo znát, že naše pouť směřuje k té, pro niž rodina byla velmi důležitá. Ubytovali jsme se v Miláně, kousek od nádherného Duomu, který je zdobený tříapůltisíci sochami. Tady jsme prožili dvakrát mši svatou v ambrosiánském ritu.

Vlakem jsme se dopravili do Magenty, rodného města sv. Gianny. V kostele sv. Martina, kde byla pokřtěna a kde slavila svátost manželství, jsme se ještě mohli projít Svatou branou Božího milosrdenství. Kolem jejího rodného domu jsme se pak vydali na dvanáctikiletrovou pouť přes Ponte Nuovo, kde sv. Gianna po svatbě s Pietrem Mollou žila. Zastavili jsme se i v kostelíku Madony Dobré rady, kam chodívala sv. Gianna každý den na mši svatou a kde byly pokřtěné všechny její děti.

Naše pouť dále směřovala do Mesera, místa jejího odpočinku, kde se nachází i diecézní Sanktuárium pro rodinu sv. Gianny Beretti Mollo. Čekal nás místní farář Mons. Paolo Masperi. S velkým nadšením a zaujetím vyprávěl o životě sv. Gianny. Pochází stejně jako ona z Magenty a jako dítě si živě pamatuje, jak byl na její svatbě. Pozval nás k sobě do bytu na čaj a ukázal nám fotografii,

⬮ Poutnice před pomníkem romanopisce Alessandra Manzoniho

kde ho jako malého kluka vede sv. Gianna za ruku. Stejně tak i místní kostelnice má živé vzpomínky na Giannu. Když bylo dnešní kostelnici patnáct let, otevřela si Gianna v Meseru dětskou lékařskou praxi a stala se tak její lékařkou. Každou sobotu dávala děvčatům katecheze a rady do života.

Nakonec jsme měli nečekaně možnost mluvit po telefonu s Gianninou dcerou Giannou Emanuelou – s tou, za kterou obětovala svůj život. Bylo to velmi milé a zároveň zvláštní říkat, že jsme byli na pouti za její maminkou. Z jejího hlasu

jsem slyšeli velký zájem a radost, že odkaz její matky je stále živý. Tento zážitek byl pro nás opravdu dojemný a silný. Do mše svaté, kterou jsme společně slavili s místním společenstvím, jsme pak vložili všechny naše úmysly a přímlyvy za rodiny naší farnosti.

Další den jsme vyrazili severně od Milána do města Lecco ležícího na stejnojmenném jezeře. Do tohoto městečka s panoramatem Alp umístil italský romanopisec Alessandro Manzoni svůj stěžejní román „Snoubenci“, po jehož stopách jsme se vydali také.

Večer jsme se měli možnost v Miláně zúčastnit v bazilice sv. Ambrože bohoslužby, při níž místní pomocný biskup udílel svátost biřmování.

Někteří z nás svůj italský pobyt zakončili pravým italským fotbalem, jiní výstupem na střechu milánského Duomu a někteří se vydali ve městě módy shánět ještě poslední dárky.

„Naše pouť po stopách svaté Gianny Beretty Mollové mě zavedla nejenom do krásného kraje severní Itálie, ale otevřela mně také nádhernou duchovní cestu. Pro mě to nejkrásnější na této cestě bylo spojení se svými přáteli. Zažila jsem silné chvíle duchovního souznění. Více si uvědomuji, jak je důležité o všem hovořit a sdílet bolesti i radosti, abychom žili svůj život v plnosti“, řekla o cestě do Itálie poutnice Lenka.

Radka Terezie Blajdová)
farnost Vysoké Mýto

Radio Proglas – klidný hlas v rozbouřeném světě médií

Katolická církev si přeje, aby se její zvěst o vykoupení světa Kristovou obětí šířila také prostřednictvím sdělovacích prostředků. Otcové II. vatikánského koncilu k tomu v dekretu „Inter mirifica“ napsali: „Matka církev dobře ví, že tyto prostředky při správném používání prokazují lidstvu velké služby, neboť velmi přispívají k osvětlení a vzdělání ducha a k šíření i upevňování Božího království. (...) Pokládá tedy za povinnost, spjatou s jejím úkolem, kázat poselství o spáse i pomocí hromadných sdělovacích prostředků a poučovat lidi o jejich správném používání.“ (IM 2,3)

K českým posluchačům se na rozhlasových vlnách i za komunistické totality hlásilo Radio Vatikán či náboženské vysílání Svobodné Evropy; po roce 1989 se pak otevřel prostor k rozvíjení audiovizuálních křesťanských sdělovacích prostředků i v domácím prostředí. Radio Proglas a Televize Noe patří k nejvýraznějším dokladům tohoto úsilí. Jaký je nynější mediální svět, v němž se snaží hovořit?

Pravda v post-faktické éře

Mediální teoretici zpravidla poukazují na dvě charakteristiky, které popisují současný život sdělovacích prostředků. První je překotný rozvoj sociálních médií v posledních dvou dekadách s tím, že fenomén komunikace na sociálních sítích svými možnostmi předbíhá teorii a obtížně s ním drží krok etika. Jedním z důsledků je i to, že média ztrácejí svou jednoznačnou charakteristiku – noviny pracují se svou internetovou verzí, od rozhlasového redaktora se očekává, že vedle zvukových nahrávek pořídí i fotografie či video, televize publikuje své zpravodajské novinky na sociálních sítích atd. Odborná veřejnost pro tento

proces vzájemného ovlivňování starých a nových médií používá termín *remediacce*. Nemůže se vyhnout ani křesťanským sdělovacím prostředkům, které prozkoumávají nové komunikační kanály v internetovém prostoru a hledají způsob, jak hovořit uživatelsky srozumitelným způsobem při zachování hodnotného a důvěryhodného obsahu.

Druhým fenoménem, o kterém se v souvislosti se současným rozvojem médií hovoří, je totiž charakteristika dnešní doby jako post-faktické či post-pravdivé éry. Co to znamená? Faktická správnost a její ověření přestává být u mnohých médií prioritní záležitostí, tou se stává rychlost či schopnost okamžitě zaujmout. V prostředí, které neklade důraz na ověřování informací, neřeší příliš důvěryhodnost zdroje a vyžaduje rychlý a vždy dostupný servis, se pak lépe daří demagogii, propagandě a lži, jak je vidět na řadě fám, které ještě dlouho po uvedení na pravou míru žijí svým vlastním životem třeba na sociálních sítích a stále ovlivňují mnoho lidí. Ne náhodou koncilní dokument, který vydvihuje vhodnost hromadných sdělovacích prostředků pro šíření pravd víry, na stejném místě varuje: „Církev také ví,

že jich mohou lidé používat proti záměru božského Stvořitele a k vlastní škodě. Svírá ji mateřská bolest nad škodami, které velmi často vzešly lidské společnosti z jejich zneužívání.“ (Inter mirifica 2)

Jak na tento vývoj reagovat? V souvislosti s rozvojem nových technologií je asi nejlepším vodítkem univerzální rada apoštola Pavla „*všechno prověřujte; dobré se držte*“ (1Te 5,21). V souvislosti s relativizací pravdy si lze těžko pomoci něčím jiným než právě pravdou – v kombinaci s trpělivostí a neustávající komunikací s diváky, posluchači a čtenáři a se stálým rozvíjením vlastní profesionality a kvality práce. Výhodou, o které se Proglas v poslední době přesvědčuje, je nezávislost na sponzorech, velkých dárcích, politických vlastnících či příjmech z reklamy, protože všechny tyto faktory mohou ovlivňovat obsah, jak lze dokladovat řadou příkladů z tuzemské mediální scény.

Být nablízku a naslouchat

Církevní dokumenty o sdělovacích prostředcích zdůrazňují, že mediální komunikace by neměla probíhat jednosměrně od tvůrce obsahu k jeho příjemci, ale

(Rádio Proglas můžete v naší diecézi naladit na rádiu na FM vysílačích Praděd 93,3 a Ještěd 97,9, na přijímačích DAB, DVB-T a DVB-S2 (23,5°E, 11973/V/29900), přes internet nebo přes kabel. Nabízíme zapůjčení DAB přijímače ve studiu Vojtěch!

ve vzájemné komunikaci a vztahu. To klade na obě strany vyšší nároky – příjemci zapovídá pasivitu a odmítnutí odpovědnosti a tvůrcům nakazuje být ve styku se svým publikem. Pro Proglas je to s ohledem na přímý způsob financování posluchači nutnost, ale zároveň při všech příležitostech vítaná zpětná vazba. Snažíme se ji nepodceňovat i proto, že papež František ve svém posledním poselství ke Světovému dni modliteb za sdělovací prostředky napsal: „*Komunikace znamená sdílení a sdílení vyžaduje naslouchání a přijetí. Naslouchat znamená něco mnohem více než jen slyšet. Slyšet – to se týká oblasti informací. Avšak naslouchání nás vrací k oblasti komunikace, jež vyžaduje blízkost. (...) Nikoli technologie určuje, zda je komunikace autentická či ne, ale srdce člověka a jeho způsobilost dobře používat prostředky, které jsou mu k dispozici.*“ I v éře bouřlivého rozvoje internetových médií chceme prostřednictvím letitého, ale stále funkčního rozhlasu dělat, co druzí nedělají, přinášet zprávy o dobrém díle lidí, nabízet souvislosti; a také povzbuzovat, těšit a dělat společnost. Těšíme se na setkání na rozhlasových vlnách i kdekoli jinde!

Filip Breindl)

Královéhradecké studio Vojtěch

začalo vysílat na podzim roku 1999. Od srpna 2012 vede činnost studia Martin Weisbauer. Od ledna roku 2013 má studio Vojtěch svůj prostor v přízemí jižního traktu budovy Nového Adalbertina na Velkém náměstí v Hradci Králové. Pracuje s plnohodnotným technickým vybavením, stejně jako ostatní regionální studia. V listopadu téhož roku začal s Martinem Weisbauerem spolupracovat Ladislav Holoubek. V prosinci založilo studio Vojtěch vlastní facebookové stránky. Studio mediálně spolupracuje s nejrůznějšími institucemi, organizacemi i jednotlivci především v oblasti kulturní, náboženské či sociální. V neposlední řadě je třeba zmínit i spolupráci s Tiskovým oddělením královéhradeckého Biskupství a redakcí diecézního časopisu Adalbert.

Kromě příspěvků do zpravodajských bloků Radia Proglas zpracovává studio také vlastní regionální pořady, které jsou vysílány každý měsíc, vždy **čtvrté úterý** v měsíci ve 20:15. Na **pondělí, středy a pátky** připravujeme pro posluchače pozvánky na zajímavé akce v diecézi. Slyšet je můžete vždy po 14. hodině. Každou **první neděli** v měsíci v 18.00 hodin vysílá studio Vojtěch živě Modlitbu rodin, každý lichý týden ve **čtvrtek** vysílá v přímém přenosu v pravé poledne modlitbu Anděl Páně a o každé **čtvrté středě** v měsíci vysílá v šest hodin večer živě Modlitbu růžence.

Kromě toho přispívá královéhradecké studio svými pořady nepravidelně i do jiných cyklů – Dotýkání světla, Oktáva, Jak se vám líbí, Vítejte, senioři! a dalších. V roce 2014 jsme připravili k jubilejnímu roku 350 let existence královéhradecké diecéze 12dílný cyklus pořadů s názvem Královéhradecká diecéze v proměnách času, který jsme také vydali na CD. Další CD, které vzniklo ve studiu Vojtěch, je 11dílný populárně-vzdělávací cyklus, který vznikl ve spolupráci s Davidem Boumou. Nese název O katechezi od Adama. Pořad nabízí nové a neotřelé pohledy na věrouku a moderní katechezi katolické církve a snaží se pojmut hlavní obsahy i dnešní způsoby katecheze.

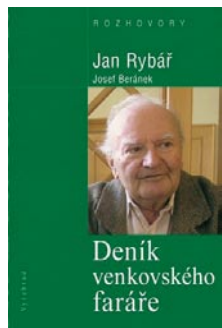
Studio Vojtěch nabízí k zakoupení CD a USB flash s nahranými vzdělávacími cykly. Zajímavou službou je rovněž zapůjčení digitálního rádia DAB (zdarma) pro vyzkoušení příjmu digitálního vysílání. Současně poskytuje studio Vojtěch i veškeré poradenství v této oblasti. Radio Proglas má dnes svá regionální studia ve všech diecézích naší republiky.

(Martin Weisbauer s mládeží ve studiu Vojtěch

Josef Beránek

Deník venkovského faráře

V předvánočním čase vyšla kniha rozhovorů Josefa Beránka s jezuitou a knězem Janem Rybářem, nositelem pamětní medaile Václava Bendy za význačný rozvoj za obnovu demokracie. Kniha nese název Deník venkovského faráře. Jedná se o již druhou knihu P. Jana Rybáře

vydanou v roce 2016. „*Nejsem žádný intelektuál*“, říká o sobě P. Jan Rybář. Možná právě proto vypráví o světlých i stinných stránkách života přímo a bez zbytečných ohledů.

Pětaosmdesátiletý jezuita patří k posledním svědkům dramatických událostí 20. století. Pamatuje hrůzy II. světové války, divoké odsuny, nástup komunistické totality, vězení a permanentní dohled StB. Pamatuje ale také naděje, které vyvolal II. vatikánský koncil, a návrat svobody

v roce 1989. A evangelijní svobodu a humor si při vši pokoře nenechá vzít, ba naopak rád je bude sdílet se všemi čtenáři.

Vydalo nakladatelství Vyšehrad, cena je 248 Kč. Knihu si můžete objednat se slevou v Diecézním centru pro seniory, Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, tel. 737 215 328, e-mail: dcs@bihk.cz (knihu je možné si v Centru pro seniory vyzvednout pouze po předchozí domluvě, nezasíláme ji poštou).

Robert Maria Mayer

Děcka, valíme do nebe!

Vítěz Knihy čtenářů KT očima Aleny Scheinostové, titul, jenž zcela ovládl loňské hlasování v této anketě, zajisté není aspirantem na Nobelovu cenu za literaturu. Kniha Děcka, valíme do nebe! zabodovala tím, čím je i chce být – shrnutím hlubokých i legračních vzpomínek na oblíbeného brněnského minoritu P. Mayera – „Robinka“, který letos v únoru tragicky zahynul v pouhých jedenačtyřiceti letech.

„*Otec Robert? To bylo sluníčko! Nebyl proti žádné akci, vždycky ji jenom podpořil, a jak mohl, tak se zapojil do všeho. On rád potkával lidi, rád s nimi ztratil víc než pár vět. A nekamarádil jenom s věřícími! To byl fakt borec*“, popisuje někdejšího faráře od sv. Janů v Brně, v Modřicích a v Přízřenicích jeden z farníků.

Úvodní kapitoly knihy tvoří „Paraguayský deník“ – cestopisné zápisky a fotografie samotného P. Robinka z loňské cesty do této jihoamerické země, kde ze sbírky mezi jeho farníky vyrostla část budov minoritské misijní stanice. O její

činnosti tam P. Mayer natočil také krátký dokument. „*Lidé zde chodí do kostela asi jako na jižní Moravě. V kostele jsou většinou mladí lidé jako ostatně všude v Paraguai. Setkal jsem se i s krásnými zpěvy při kytarě a nástrojích, na které hraje a zpívá mládež. Prostě církev v Jižní Americe žije*“, netají minorita v textu nadšením ze země, kam se toužil jednou vrátit – navzdory jedovatým hadům, hmyzu či chudobě, o kterých píše s pochopením, ale i s nezaměnitelným humorem.

O jeho cestě od dětských rvaček a mladických lásek k rozhodnutí pro zasvěcený život se dozvídáme v druhé, životopisné části, jejíž osu tvoří zápisky Robinkovy „stařenky“. Marie Mayerová začala psát rodinnou kroniku v roce 1959 a přestala po Robinkově smrti. Díky jejímu detailnímu a citlivému pozorování a popisům, se postupně seznamujeme s chlapcem a poté zemitým mladým mužem ze slováckého venkova, který poctivě hledá svou úlohu v Božím plánu a poté ji plní s opravdovostí, bez rezerv a v plném nasazení. „*Robi, co bych ti tak ještě dala na cestu? – Nic, udělej mně křížek a dones vitamín S: no slivovicu, aji nás bolí někdy v krku*“, zachycuje „stařenka“ mimoděk tolik charakteristické prolnutí Robinkovy přirozené zbožnosti s pozemskou jadrností.

Zařazený zápisek P. Mayera zase nasvítí jeho tvář vyhledávaného zpovědníka: „*V semináři byl i předmět zpovědnictví. Učili jsme se teorii „umění zpovídat“, ale také jsme se na tuto službu připravovali prakticky. S celou třídou jsme řešili případy, s nimiž se na nás může penitent obrátit. Čerpám z toho dosud. Kdysi jsem měl možnost zeptat se starého minority, co dělat, abych byl dobrým zpovědníkem. Kněz, který byl ve Vatikánu zpovědníkem papeže Jana Pavla II. a k němuž jsem i já chodil ke zpovědi, odpověděl prostě: „Milovat penitenty“*“.

Závěrečná část „Robinek v našich srdcích“ je souhrnem vzpomínek Mayerových příbuzných, kamarádů, spolubratrů anebo kněžských kolegů, nechybí postřehy farníků nebo biskupské promluvy z jeho pohřbu, kterého se zúčastnily dva tisíce lidí. I díky početným fotografiím máte po odložení knihy pocit, jako byste tohoto mimořádného Božího služebníka, „*člověka do každého počasí*“, jak na něj vzpomíná Mons. Martin Holík, už dávno důvěrně znali – a byli z toho šťastní.

Vydalo Nakladatelství Flétna, Orlické Podhůří-Říčky 101, fletna@fletna.cz, telefon: 465 531 033, 736 681 735. Cena 225 Kč.

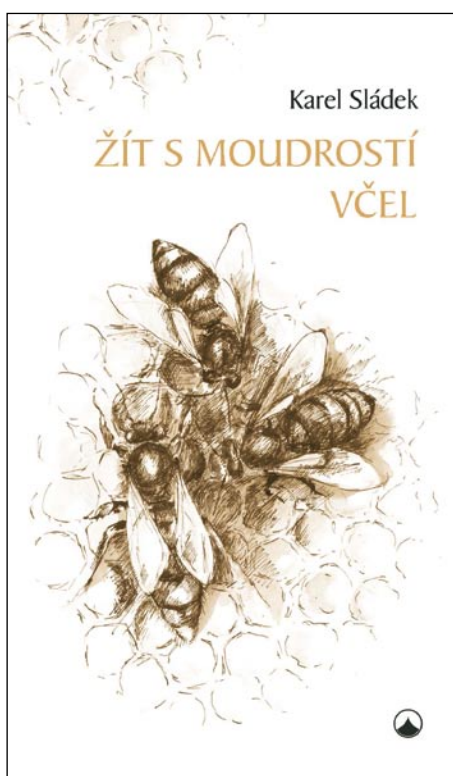
Včelstvo jako krásná rodina

Včelstvo je charakterizováno trvalým společenstvím. Žádný z členů včelí rodiny, ani matka, ani dělnice, ale ani trubec nedokáže v přírodě přežít sám. V trvalém společenství má každý člen své místo. Vytváří ho jakýsi kastovní systém, ve kterém má každý určité poslání. Tím je zajištěna stálost včelího společenstva po celý rok. Včely se v úlu trvale a pečlivě starají o své potomstvo a každoročně se rozmnožují rojením.

Vývoj stálé včelí rodiny přináší mnohá zamýšlení. Obdobně jako nelze popisovat evoluci včel samostatně, bez souvislostí s vývojem rostlin a dalších vztahů uvnitř ekosystémů, tak také člověk by se měl hlouběji zamýšlet nad svým vztahem k okolnímu živému světu. Jeho příchod, a zcela jistě vývoj jeho tělesnosti je těsně provázán s předchozími evolučními fázemi života. Ba co více, stejně jako vše živé žije člověk na zemi, tedy sdílí i se všemi živočichy stejný prostor, dýchá stejný vzduch, přijímá energii potravou, rozmnožuje se a umírá. Také on se jako včely přizpůsobuje prostředí, ale díky své odlišnosti dokáže svobodně přetvářet svět podle svých představ. Ty mohou být i sobecky pomýlené. Jeho možnost svobodně volit je regulována vědomím, že on sám je součástí provázaných vztahů ekosystému, důležitým jazyčkem na vahách únosnosti vstupů do přírodních zákonitostí, i do života včel.

Včela vytváří stabilní společenství, bez kterého nedokáže přežít. Podobně žádný člověk nedokáže žít svůj život plnohodnotně sám, bez vztahu k druhým lidem a všemu živému. Samota je pro člověka prokletím. Několik let od svého narození potřebuje intenzivní pomoc druhých. Na vztazích je potom závislý celý život. Vzájemnou spolupráci jako v úlu je umožněn lidský pokrok a sociální stabilita. Schopnost vytvářet a udržovat vztahy je jedním ze znaků osobnostní zralosti.

Jako se poslání života včel v čase mění, taktéž poslání člověka má v jednotlivých

„Žít s moudrostí včel“, vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v roce 2016

etapách života různou podobu. Člověk se vyvíjí, přičemž stále hledá hlubší smysl svého života, ale i své poslání pro druhé. Pokud však smysl života nenajde, prožívá odcizení vedoucí i ke zdravotním komplikacím.

Včely se snaží vyřešit jakoukoliv disharmonii obnovením společné vůle k přežití. S lidmi je to často složitější. Pokud se například na pracovišti vztahy hroutí pod

egoistickými zájmy jednotlivců, rozvoj se zastaví, nebo dokonce dojde k rozpadu vztahů mezi lidmi. Pro včely by takové jednání znamenalo zánik, čemuž se snaží všemi silami vyhnout. Včelí společenství jako symbol harmonických vztahů zůstává ideálem, který je dobré mít stále před očima, i když skutečná realita vztahů je tomu na hony vzdálena. Bez neustálé snahy zpřítomňovat tento ideál zůstane v životě jen hořkost a zklamání.

Pro život lidské společnosti je nutné sebezapření i obět, podobně jako se včelí dělnice v úlu obětují životu celku. V případě ohrožení chrání společenstvo svým žihadlem, což ji v případě obrany před savci stojí život. Na žihadle má vratizoubky, které nedovolí zpětné vytažení. Tím se s žihadlem vytrhává část vnitřní tkáně a nervů, takže včela někdy až po dvou dnech umírá. Včely dělnice se obětují druhým až do té míry, že se zřikají své sexuality, aby sloužily včelímu společenství. Dělnice totiž mají zakrnělé pohlavní orgány. Staly se proto vzorem pro mnohé křesťanské mnichy a mnišky, kteří se zřikali svého sexuálního života, aby svědčili o lásce přesahující jakéhokoliv hranice. Mniši vydávají svědectví o lásce prostě egoismu a vlastnění. Zřikají se vlastní rodiny, aby vytvářeli širší rodinu celé lidské pospolitosti.

Karel Sládek)

Autor vyučuje na KTF spirituální teologii a environmentální etiku. Žije v Chrudimi.

(Kurzy

Kurz starého německého písma

Hradec Králové, 13. 1.–17. 2. 2017

Náplň kurzu: Účastníci se naučí číst stará německá písma, která se používala do roku 1941 (tištěnou frakturu a psací písmo kurrent) s důrazem na praktické procvičování luštění autentických (archivních) textů, jejichž výběr bude uzpůsoben přáním účastníků. Opominuta nebude ale ani základní teorie a praktické rady.

Pro koho je kurz určen: Pro každého, kdo se setkává s dokumenty ve starém německém písmu a má zájem naučit se je luštit. Znalost německého jazyka není podmínkou.

Rozsah a cena: Kurz povede Mgr. Lucie Jakubcová, zahrnuje pět 90minutových lekcí a bude se konat vždy v pátek (13. 1., 20. 1., 3. 2., 10. 2., 17. 2.) od 15.30 do 17.00. Cena 1 lekce je 150 Kč, celkem 750 Kč/účastník.

Přihlášky: můžete se přihlásit na e-mail JakubcovaLucie@seznam.cz nebo v Biskupské knihovně v Hradci Králové, kde bude kurz probíhat.

Ikonopisecká dílna

Zveme na kurz psaní ikon, který se bude konat na faře v Chrudimi pod vedením františkána bratra Šimona o víkendech **24. – 25. 2. a 3. – 5. 3. 2017**. Úvodní slovo pronese doc. Karel Sládek.

Během kurzu se účastníci seznámí s postupy a materiály, které jsou tradičně použity při tvorbě ikon. Naučí se připravovat dřevo, nanášet levkas, zlatit ikonu a míchat barvy z přírodních pigmentů. Každý účastník kurzu si vytvoří vlastní křesťanskou ikonu.

Třetí série Kurzů Alfa již v lednu

Ačkoliv se s oblibou říkává, že jsme ateistická společnost, mnoho lidí dnes hledá životní orientaci a i duchovní rozměr svého života. Možná si kladou existenciální otázky. O co vlastně v životě jde? Má život nějaký smysl? Co s námi bude po smrti? Jiní řeší nefunkční vztahy, hledají odpuštění, jak se vyrovnat s rozpadem vztahu. Další možná ztratili práci a hledají nějaké životní jistoty. Lidé touží najít smysl svého života a jistoty, o které se mohou opřít. Často ale nenacházejí vhodné prostředí, kde své otázky mohou bez obav otevřít.

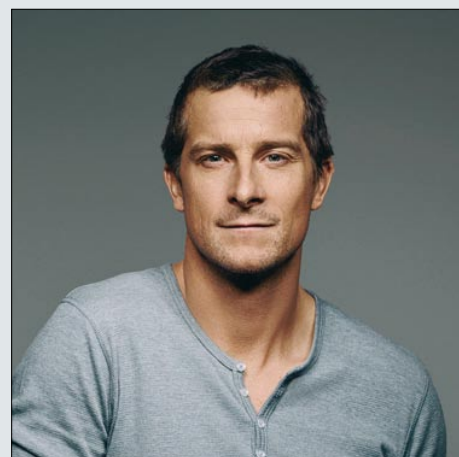
Sokrates slavně prohlásil, že „*neprozkoumaný život nemá cenu*“. Někdy je jednodušší se na nic neptat... ale jako pořadatelé kurzů Alfa si myslíme, že má smysl život prozkoumat. Že je to zajímavá zkušenost by vám mohlo potvrdit 23 milionů lidí ze 169 zemí světa, kteří se již kurzu zúčastnili.

Alfa tvoří série promluv na základní témata, související s křesťanskou vírou. Každé setkání začíná společným jídlem, které dává lidem příležitost se seprátelit. Následuje promluva na téma večera a nakonec diskuse. Zeptat se můžete na cokoliv, co vás zajímá. Alfa je pohodová a zábavná. Vlastní názor je lepší než povrchní dojmy.

Alfa je příležitost pro každého... zvláště zaujme ty, kdo o věcech rádi diskutují, nebo jen naslouchají druhým. Ty, kdo chtějí prozkoumat křesťanství nebo jen upevnit základy své víry. Na Alfě se seznámíte s osobou Ježíše Krista, Bibli, modlitbou a dalšími klíčovými křesťanskými tématy. Budete mít příležitost mluvit s lidmi, kteří mají s těmito tématy osobní zkušenost. Alfa má podporu všech hlavních křesťanských církví u nás i v zahraničí.

Alfa je zadarmo. Kdo chce, může dobrovolně přispět na jídlo. V případě Vašeho zájmu budeme rádi, když se kvůli

přípravě jídel předem přihlásíte, e-mailem nebo telefonem. Pokud byste s sebou rádi vzali ještě někoho dalšího, je to samozřejmě možné. Více na www.kurzylfa.cz. Těšíme se na vás!

Kontakt k přihlášení

alfazeliv@gmail.com, 728 076 947

Témata Alfy

13. 1.	Jde v životě ještě o víc?
20. 1.	Kdo je to Ježíš?
27. 1.	Proč Ježíš zemřel?
3. 2.	Jak získat víru?
10. 2.	Proč a jak se modlit?
17. 2.	Proč a jak číst Bibli?
24. 2.	Jak nás Bůh vede?
Víkend s Duchem Svatým:
3. 3.	Kdo je Duch Svatý?
4. 3.	Co Duch Svatý dělá?
Jak můžeme být naplněni Duchem Svatým?
Jak prožít zbytek života co nejlépe?
10. 3.	Jak odolat zlému?
17. 3.	Proč a jak mluvit s druhými o víře?
24. 3.	Uzdravuje Bůh i dnes?
31. 3.	A co církev?

Revitalizace broumovského kláštera se stala Stavbou roku

Prestižní titul Stavba roku Královéhradeckého kraje 2016 získal ve 13. ročníku projekt Revitalizace broumovského kláštera. O vítězství se dělí s novostavbou pekárny BEAS v Choustníkově Hradišti.

„Krajská stavba roku se těší trvalému zájmu odborné veřejnosti, což dokazuje nejen letošní účast, ale i úroveň jednotlivých staveb. Oceněním hodnotných projektů se snažíme motivovat investory k tomu, aby neopomínali estetický a urbanistický rozměr každé stavby,“ řekl hejtman Jiří Štěpán při slavnostním předávání pamětních plaků a diplomů.

Tým, který stojí za regeneraci celého Broumovska, si vytýčil za cíl učinit z kláštera v Broumově evropskou kulturní instituci, inspirující k tvořivosti, sebevědomí a také respektu.

„Díky iniciativě děkana Martina Lanžihy opět prověřujeme možnosti zápisu naší krajiny baroka – Broumovska na seznam hmotného světového dědictví UNESCO. Při plánování rekonstrukce kláštera jsme s benediktiny kladli důraz na oživení a možnou roli kláštera v rozvoji města a regionu a snažili se samotnou realizaci připravit příkladným způsobem“, řekl po vyhlášení výsledků soutěže ředitel Agentury pro rozvoj Broumovska Jan Školník, a pokračoval: *„Nechci to srovnávat, ale inspirovali jsme se dobou výstavby naší unikátní skupiny kostelů, na kterých pracovali ti nejlepší své doby. I my jsme získali ke spolupráci skvělé architekty. Věříme, že jedny z nejlepších doby dnešní. Nedávno obdržela Grand Prix Obce architektů, stejně jako nyní získané ocenění Stavba roku Královéhradeckého kraje potvrzuje, že jsme zvolili správnou cestu.“*

Do soutěže bylo letos přihlášeno šestnáct staveb, o čtyři více než v loňském roce. Vedle Královéhradeckého kraje je pořadatelem soutěže Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, Český svaz stavebních inženýrů, Svaz podnikatelů ve stavebnictví a Česká komora architektů, tedy velmi fundované společnosti.

Pavel J. Sršeň)

(Kalendárium

Želiv

■ **7. 1., 15–19 hod., klášter Želiv**
Duchovní obnova Jak získat víru, Proč Ježíš zemřel? Začneme občerstvením, po přednášce bude diskuze, možnost přistoupit ke svátosti smíření, adorace, modlitba růžence a vrcholem bude společné slavení eucharistie v 18:00 hod.

Skuteč

■ **7. 1. od 20:00 hod., Kulturní klub, Tříkrálový ples** farností Raná, Předhradí a Skuteč

Hradec Králové

■ **6. 1. v 8:00 hod., Katedrála Sv. Ducha, bohoslužba s rozesláním koledníků Tříkrálové sbírky,** celebruje biskup Jan Vokál

■ **11. 1.–12. 4., vždy v 17:30 hod. Nové Adalbertinum – Balbínka**
Filmové večery, pětidílný cyklus krátkých amatérských filmů (dokumentární, hrané, animované i experimentální) s různými tématy od autorů všech věkových kategorií.

■ **23. 1. v 18:30 hod., Katedrála Sv. Ducha**
Ekumenická bohoslužba

(Nákladnou revitalizací prošla za jedenáct měsíců přibližně jedna pětina klášterní budovy. Vznikly zde nové učebny, nahrávací studio i koncertní sál. Revitalizace se dotkla i celé klášterní zahrady včetně všech staveb, které se v ní nacházejí. Zdroj: www.klasterbroumov.cz

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.ikarmel.cz www.kna.cz/prodejny

Alessandro Pronzato

Provokující evangelia

Autor stírá z evangelijních příběhů nánosy prachu, takže se nám otevírají v úplně novém světle a nenechávají nás v klidu. Kéž nás kniha vyburcuje k touze po životě podle evangelia. Dotisk, brož., 295 s., 319 Kč

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Karen Levine

Hanin kufřík

Příběh sourozenců Bradyových, kteří po deportaci rodičů za druhé světové války zůstali sami, pak i je odvezli do terezínského ghetta. Autorka zrekonstruovala jejich osud. Brož., 120 s., 189 Kč

Víkend ticha ve středisku Eljon

Nejhorší společnost je prý být sám se sebou. Přesto se už po šestnácté o 2. adventním víkendu zaplnily prostory horského střediska Eljon na římskokatolické faře ve Špindlerově Mlýně, kam přijeli zájemci o Adventní víkend ticha. Jak už název napovídá, bylo v této duchovní obnově nejvíce prostoru dáno tichu a osobní modlitbě. Ve víkendovém setkání samozřejmě nechyběla mše svatá a společné setkávání nad Písmem svatým. Adorace v podkrovní horské kapli, byla logickým vyústěním tichých procházek krásnou a rovněž tichou podzimní přírodou. Co by to však bylo za duchovní obnovu bez společného sdílení, vzájemné modlitby a zpívání, třeba hebrejských žalmů s kytarovým doprovodem. Pohádka na dobrou noc pak všechny po náročném dnu plném poznávání sebe sama ukolíbala jako malé děti. „*Někteří se k nám na duchovní, tichou obnovu pravidelně vrací. Vždy ale přijedou i noví účastníci, kteří v dnešním shonu hledají tolik potřebný prostor pro ticho, spojené s očekáváním narození Spasitele světa.*“ řekl o celé akci P. Jiří Šlégr, který během víkendu zúčastněným přiblížil některé důležité momenty z biblických adventních událostí. Pokud máte zájem příště právě vy poznat ticho střediska Eljon a krásu našich nejvyšších hor coby věrné společníky, sledujte www.eljon.cz

Ⓜ Tíší účastníci setkání ve Špindlerově Mlýně

Pout' k Pražskému Jezulátku

Královéhradečtí diecézané putovali v sobotu 19. listopadu na závěr církevního roku do Prahy k Pražskému Jezulátku, aby se s biskupem Janem, s dětmi, mladými a rodinami odevzdali před milostnou soškou dítěte Ježíše, skrze modlitbu emeritního papeže Benedikta XVI., Boží lásce. V letošním roce však bylo důvodů k návštěvě Prahy více. Společná modlitba v pražské katedrále, jako poděkování za mimořádný Svatý rok Božího milosrdenství, byla současně také prosbou o požehnání do nového církevního roku - roku mariánského jubilea.

Biskup Jan Vokál sloužil mši svatou pro tři stovky poutníků, včetně zástupců Fatimského apoštolátu, kteří se této pouti již tradičně účastní.

Liturgie věrných v byzantské liturgii

Po ukončení liturgie katechumenů následuje liturgie věrných. Její název pramení z liturgické praxe prvotních křesťanů. V té době se liturgie katechumenů zúčastňovali pouze lidé připravující se na křest. Na konci zazněla výzva: „*Kdo jste katechumeni, odejděte! Katechumeni, odejděte! Kdo jste katechumeni, odejděte! Ať tady nezůstává nikdo z katechumenů. A my věřící znovu a znovu v pokoji prosíme Pána*“. Tato výzva je v liturgikonu zachována dodnes, ale již se nepoužívá. Pro prvotní křesťany bylo slavení eucharistie natolik posvátné, že nepokřtění se ho nemohli účastnit.

Úvodní modlitbou liturgie věrných je Cherubínská píseň. Tímto úkonem se věřící připravují na přinášení obětních darů, symbolem písně je napodobení cherubínů a odložení všech světských starostí, které jsou neslučitelné s eucharistickou obětí. Cherubínská píseň byla zavedena do liturgie v roce 574 za císaře Justiána II., kterému se připisuje její autorství. Slova písně jsou následující: „*Nyní, když tajemně představujeme cheruby a Trojici, dárkyni života, trojsvatý chvalozpěv zpíváme, odložme každou starost pozemskou. Abychom mohli přijmout krále veškerenstva, neviditelně neseného ve vítězoslávě andělskými sbory. Aleluja, aleluja, aleluja.*“

Obsah této písně je velice hluboký, vyjadřuje připravenost věřícího k prožívání nejposvátnějšího obřadu proměny chleba a vína v nejsvětější tělo a krev Pána Ježíše. Abychom se plně mohli účastnit slavení, je důležité se připodobnit cherubínům a dokázat se soustředit na posvátné okamžiky eucharistické oběti, s myslí pozvednutou k Bohu, odprostit se od všeho pozemského. A když se nám to nedaří, nabídnout všechny své pozemské starosti a potřeby Bohu k proměně při slavení eucharistie.

Petr Čapek)

Českotřebovský kostel sv. Jakuba s obnovenými zvony

V České Třebové se v posledních dnech ozývaly, a to i ve večerních hodinách, z věže kostela sv. Jakuba různé a prapodivné zvuky. Vysvětlení je jednoduché – probíhala rekonstrukce zvonů a zvonové stolice. Dosavadní zavěšení zvonů i jejich pohon byly pro další životnost celého aparátu nevhodné. U zvonů poháněných řetězem docházelo k jednostrannému namáhání, a také srdce zvonů byla z tvrdšího materiálu než samotná zvonovina, ze které byly zvony ulity. Srdce tak nešetrně vytloukala samotné zvony, které byly opět nevhodně přichyceny k železné tra-verze místo k dubové hlavě.

V brzké době budou tedy zvony konečně svolávat věřící na bohoslužby tak, aniž by si samy sobě škodily. A to včetně památkového zvonu z roku 1609, který na

sobě nese nejstarší zachovalé vyobrazení městského znaku – kohouta s lidskou hlavou a písařskou čepicí.

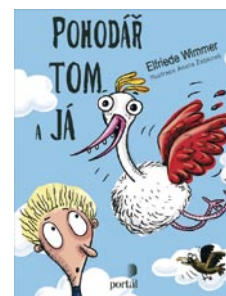
(Knížní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Elfriede Wimmer

Pohodář Tom a já

Čtivá, zábavná knížka popisuje s vtipem, nadhledem, ale zároveň s porozuměním každodenní sny, problémy a citové zmatky obyčejného dvanáctiletého kluka. Lukas přichází do nové třídy, kde nikoho nezná. Lukas je ze všech svých životně důležitých problémů dočista zmožený, když vtom se mu dostane naprosto nečekané a nechtěné pomoci. Pomoci, o kterou vlastně ani trochu nestojí... Brož., 120 str., 199 Kč

Klára Cingrošová, Klára Dvořáková

Vlastivědná knížka pro vzpomínání a procvičování paměti

Praktická interaktivní kniha pro seniory navazuje na oblíbenou Knížku pro vzpomínání a procvičování paměti. Propojuje tvořivou práci se vzpomínkami s trénováním paměti (události z historie našich krajů, slavné osobnosti, zeměpis, tradice a zvyky). Brož., 192 str., 299 Kč

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Walter J. Ciszek SJ

S Bohem v Rusku

Autorova zkušenost z doby, kdy působil jako misionář v Rusku. V roce 1940 byl zatčen a dalších 23 let vězněn sovětským režimem, z toho 15 let na Sibiři. Teprve v roce 1963 se mohl vrátit do USA, výměnou za dva sovětské agenty. Dotisk, váz., 486 str., 349 Kč. Těž jako e-kniha, 175 Kč

Jan Dobraczyński

Stín Otce

Příběh o Josefovi z Nazaretu

Barvitě románové převyprávění života sv. Josefa rekonstruuje kulturní pozadí, na kterém se jeho život odehrál. Vychází při tom z biblických pramenů i z rozsáhlého literárního materiálu tehdejší doby. Dotisk, váz., 272 str., 215 Kč. Těž jako e-kniha, 129 Kč

Českomoravská Fatima v roce 2017

Národní pouť do portugalské Fatimy

Založení Českomoravské Fatimy v budově areálu kláštera Školských sester sv. Františka v roce 1995 otevřelo dlouhou, náročnou cestu, často moderovanou modlitbou sv. růžence, mariánskou úctou a společnou službou v katolické církvi.

Nastávající rok 2017, jako sté výročí události ve Fatimě v Portugalsku, je jistým vrcholem této cesty s vizí, pomoci při naplnění příslibu Panny Marie vysloveného při zjevení v roce 1917 – „Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí“.

Ve třech letech – rok 2015 s bl. Františkem Marto a obnovou nové a věčné smlouvy s Bohem v daru Eucharistie, rok 2016 s bl. Hyacintou Marto a mimořádným Svatým rokem Milosrdenství, s mladými v Krakově a rokem Anděla míru (tři zjevení Anděla v roce 1916). A nyní již nahlížíme do roku 2017 se ctihodnou sestrou Lucií de Santos.

Jubileum a výročí zjevení je v šesti měsících, od května do října 2017, a to vždy 13. v měsíci. Slavení jubilea Fatimy má probíhat na úrovni všech našich diecézí Čech a Moravy a apoštolského exarchátu na konci září a začátku října 2017 a příprava, která byla bezprostředně zahájena skrze fatimské dny ve farnostech a samotný průběh byl svěřen Českomoravské Fatimě.

Hlavní vizí je, aby autentické poselství Panny Marie přicházelo do našich farností, aby bylo možné prožít a pochopit toto poselství pro dobu, ve které nyní žijeme. Současně stejně jako u Svaté brány uplynulého Svatého roku Milosrdenství ještě více otevřít náruč Panny Marie poutního místa Fatimy v Koclířově, a to jak ve vertikále otevřenosti k nadpřirozenu, tak

v horizontále vzájemnosti a zázemí pro hosty a poutníky, protože nadpřirozeno vždy předpokládá přirozeno.

Fatima v Koclířově je připravena pro poutníky, hledající i nově oslovené v novém 1. sobot, v seminářích, Fatimských vigiliích a výročních dnech, ale také v tradiční formě pobyť, rekreací i individuálních akcí pořádaných farnostmi, spolky, hnutími.

Připravujeme národní pouť do portugalské Fatimy, kde 13. září 2017 přijmeme sochu Panny Marie Fatimské, aby nás následně mohla v našich katedrálách a hlavních poutních místech svým poutováním spojit a i v pojetí ekumeny východu i západu přiblížit každého ve znamení zasvěcení jejímu Srdci Neposkvrněnému a vítěznému!

Hana Frančáková)

Semináře o Fatimě u příležitosti 100. výročí od zjevení Panny Marie ve Fatimě

Připravili jsme pro Vás vždy na začátku každého měsíce třídní semináře přímo v Českomoravské Fatimě Koclířov u Svitav. Semináře jsou zaměřeny na spiritualitu Fatimy při příležitosti výročí 100 let od zjevení Panny Marie na tomto místě, v Cova d'Iria. Tyto semináře jsou vhodné pro ty, kteří o Fatimě mnoho neslyšeli, ale i pro více pokročilé mariánské ctitele.

Seminář vede P. Pavel Dokládala, národní prezident Světového apoštolátu Fatimy, Ing. Hana Frančáková, členka stálé rady Světového apoštolátu Fatimy, Mgr. Lenka Palkovičová, katechetka a hlavní host semináře.

Po celou dobu semináře můžete využít

- Ubytování v pohodlných pokojích s vlastním sociálním zařízením za 290 Kč/noc, případně ekonomické pokoje od 140 Kč/noc
- Plnou penzi, denní menu a minutkovou kuchyni v restauraci Fatima
- Klášterní cukrárnu s vyhlášenými zákusky vlastní výroby
- Prodejnu Pastýř – knihy, náboženské předměty, devocionálie, dárky apod.
- Rozsáhlý přírodní areál
- WI-FI připojení k internetu a další služby pro ubytované

■ Čtvrtek 5. ledna – neděle 8. ledna

téma: „Anděl míru“,
hlavní host:

P. Mgr. ThLic. Edward Walczyk

rektor kostela sv. Bartoloměje, referent arcibiskupství pražského a koordinátor Jubilea pro Prahu

■ Čtvrtek 2. února – neděle 5. února

téma: „Bl. František Marto“,
mimořádný hlavní host:

fra Marinko Šakota, OFM

rektor poutního místa Medjugorje (Bosna Hercegovina) s tlumočnicí Olgou Merkovičovou ve spojení s bohoslužbou děkuvzdání za 70 let života P. Petra Dokládala.

■ Čtvrtek 2. března – neděle 5. března

téma: „Blue army a WAF“,
hlavní host:

P. Mgr. Petr Šustáček

farář farnosti Kozmice (Ostravsko-Opavská diecéze) ve spojení s bohoslužbou děkuvzdání za 65 let života P. Pavla Dokládala.

■ Čtvrtek 30. března – neděle 2. dubna

téma: „Bl. Hyacinta Marto“

■ Čtvrtek 4. května – neděle 7. května

téma: „Lucie de Santos“
hlavní host:

J.E. Mons. Jan Vokál

sídelní biskup královéhradecký, slavnostní zahájení hlavních oslav Jubilea Fatimy.

■ Čtvrtek 1. června – neděle 4. června

téma: „Seminář neposkrvněného srdce Panny Marie“

Rámcový program semináře

čtvrtek

- večerní úvodní mše svatá a přivítání účastníků semináře
- možnost společného večera s diskuzí a tradičním přípitkem

pátek

- dopolední a odpolední blok přednášek
- společné modlitby růžence, Korunka k Božímu Milosrdenství
- tichá adorace a příležitost ke svátosti smíření
- večerní mše svatá

sobota

nověna 1. mariánské soboty
Pravidelný program pouti 1. soboty:

- přednáška hlavního hosta
- mše svatá na úmysly poutníků
- program pro děti, svátost smíření, poutní mše svatá

neděle

- nedělní mše svatá
- společný oběd v restauraci Fatima na rozloučenou

Více informací na www.CM-FATIMA.cz, www.FATIMA-2017.cz

Kontakt: Fatimský apoštolát v ČR, Koclířov 195, PSČ 569 11, email: recepce@cm-fatima.cz, telefon: 731 646 800

Pastorační aktivity

v královéhradecké diecézi v roce 2017

Další najdete na vnitřních stránkách obálky časopisu.

Poutní centrum ve spolupráci s ČM Fatimou Koclířov

Příprava v Českomoravské Fatimě v Koclířově, pověřené ČBK realizací Jubilea Fatimy pro diecéze Čech a Moravy.

Přípravné semináře

každý měsíc od ledna do června 2017, termíny na stránkách jubilea www.fatima2017.cz

Novéna 1. mariánských sobot

celodenní programy vždy každou 1. sobotu v měsíci od ledna do září 2017

Organizace Fatimských dnů ve farnostech

od 1. 10. 2016 do 30. 6. 2017, podrobně na webu.

Hlavní program oslav jubilea Fatimy

Národní pouť do Fatimy letecky, busy, se společným národním programem ve Fatimě (Portugalsko) ve dnech **12.–13. 9. 2017** s převzetím sochy Panny Marie z místa zjevení v Cova d'Iria pro její cestu v diecézích Čech a Moravy ve dnech 15. 9.–3. 10. 2017 v katedrálách a hlavních poutních místech

V katedrále sv. Ducha v Hradci Králové ve středu **4. října 2017** a současně zahájení **teologicko-pastorálního sympozia o Fatimě** v Novém Adalbertinu a v Koclířově ve dnech 4.–7. 10. 2017.

Svátek Panny Marie Růžencové, 1. mariánská sobota **7. října 2017** v národním centru WAF v ČR v Českomoravské Fatimě v Koclířově-vyvrcholení slavení Jubilea Fatimy spojené s obnovou zasvěcení ČR Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Všechny tyto aktivity připravuje a zajišťuje WAF-Fatimský apoštolát v ČR ve spolupráci s Poutním centrem biskupství královéhradeckého.

Z významných programů v ČM Fatimě v Koclířově

- **Exercicie pro kněze** s P. Janem Pasekou 26. 3.–31. 3.
- **Exercicie** vedené P. Eliášem Vellou, P. Marinkem Šakotou OFM a P. Montfortem Okkaou, více na webu www.cm-fatima.cz

Kontakt: Českomoravská Fatima Koclířov, č.p. 195, 569 11, mob. 731 646 800, e-mail: recepce@cm-fatima.cz; www.cm-fatima.cz; www.fatima2017.cz

Poutní centrum

Mimo tyto aktivity jubilea připravuje Poutní centrum na rok 2017:

- **diecézní pouť do Svaté země** vedenou biskupem Janem Vokálem, 19.–26. 2. 2017
- **Poutní den v rodišti sv. Vojtěcha** a v Libici nad Cidlinou s připomenutím 20. výročí od zakončení desetiletí duchovní obnovy národa a papežské návštěvy v Hradci Králové, sobota 22. 4. 2017

Současně zahájení již **21. celoroční novény za duchovní povolání** na Libici vždy každou poslední sobotu v měsíci od dubna do prosince 2017.
- **Lidová slavnost – pouť z Ostrova do Úmyslovic**, neděle 18. 6. 2017
- **Poutní den na Slovensku** se mši sv. na hoře Živčákové, farnost Korňa (Turzovka), sobota, 24. 6. 2017
- **Tradiční letní poutní slavnost u sv. Zdislavy** v Jablonném v Podještědí s udílením svátosti nemocných vedenou biskupem Janem Vokálem, sobota 15. 7. 2017
- **Hlavní diecézní pouť v Neratově**, sobota 12. 8. 2017
- **Národní pouť do Fatimy**, Portugalsko, září 2016
- **Pouť do Chorvatska a Medžugorje** 15.–21. 10. 2017
- **Poutní program v Praze** v katedrále a u Panny Marie Vítězné (Pražské Jezulátko), sobota 18. 11. 2017

Čtvrté Teologické sympozium

V královéhradecké diecézi vznikl už před lety koncept systematického vzdělávání pro kněze, jáhny a pastorační asistenty. Některé z jeho programů jsou určeny i širší veřejnosti a jedním z nich bylo i Teologické sympozium o přípravě ke svátosti manželství, které v Hradci králové proběhlo 29.–30. listopadu. Sympozium tohoto typu bylo již čtvrté v řadě, po sympozii o křtu a jeho obnovou ve svátosti smíření, a následných tématech o biřmování a o eucharistii. Pro uplynulé sympozium bylo zvoleno téma o svátosti manželství, dotýkajícího se velkého počtu věřících, protože povolání do konkrétního životního stavu musí řešit každý člověk, který byl uveden do víry a víru přijal. Marie Zimmermannová, vedoucí Katechetického a pedagogického centra královéhradeckého biskupství zvolené téma zdůvodnila slovy: „*Dnes, když víme, jak je statut manželství ohrožen, jak na něj společnost v mnoha směrech útočí, je potřeba vyzdvihnout a zdůraznit, že Bůh je nad všemi překážkami, které se proti tradičnímu pojetí manželství staví. Koncept sympozia o manželství byl postaven tak, abychom se na svátost manželství dívali jako na dar od Boha.*“

Úmyslem celého dvoudenního setkání bylo propojit teologický pohled s praxí přípravy na svátost manželství. Proto byl mimo jiné pozván koordinátor pracovní mezidiecézní skupiny zabývající se touto tematikou, Petr Imlauf, který je, spolu se svojí manželkou, dlouholetým spolupracovníkem kněží ve službě přípravy snoubenců ke svátosti manželství. Široká posluchačská základna pak opravdu v diskuzích poskytla prostor pro propojení teologie a praxe. Jeden z přednášejících, P. Aleš Opatrný, například zdůraznil, že tolik diskutovaná exhortace *Amoris laetitia* nahlíží na obtížné pastorační situace týkající se manželství s velkou dávkou milosrdenství. Prof. Vojtěch Novotný pak zaujal svým pohledem, kdy v eschatologické rovině uvažuje nad tím, že pokud bylo manželství celoživotně naplněno vzájemnou láskou manželů, má smysl uvažovat o tom, že takový vztah smrtí jednoho z nich nekončí. Z tohoto důvodu mnoho ovdovělých lidí zůstává svému manželovi či manželce věrných a těší se na shledání. Takový pohled je nejen inspirativní, ale především plný naděje.

(Osobní oznámení

Výročí narození

■ 4. 1. (30 let)

Bc.Th. Tomáš Enderle
administrátor excurrento ve Vřesetech, spirituál Církevní základní školy Jana Pavla II. v Hradci Králové

■ 12. 1. (50 let)

ThLic. Grzegorz Puzkiewicz
administrátor v Lázních Běláhoř

■ 24. 1. (50 let)

P. Mgr. Timotej Miroslav Tutoky, OPraem.
administrátor v Mladých Bříštích

Upozornění: Oproti předchozím letům budeme od r. 2017 zveřejňovat pouze „kulatá“ výročí narození a svěcení po deseti letech; výročí narození od věku 75 let a výročí svěcení od 50. výročí po pěti letech.

Zasvěcení farnosti Jaroměř v rámci oslav 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě

U příležitosti 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě se v neděli 1. ledna 2017, na slavnost Matky Boží, Panny Marie, uskutečnilo v jaroměřské farnosti slavnostní požehnání a posvěcení sošky Panny Marie Fatimské.

Jeho Excellence Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký, zároveň zasvětil celou farnost a každého zvlášť Jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Proč slavit Jubileum Fatimy? Mezi moderními zjeveními je Fatima bezpochyby zjevením nejvíce prorockým, to jsou slova kardinála Tarcisia Bertone. A odcitujeme

i sv. Jana Pavla II., který řekl doslova, že: „*pokud zvítězíme i v universálním rozměru, bude to díky Marii. Kristus zvítězí Jejím prostřednictvím, protože chce, aby vítězství Církve současného i budoucího světa byla spojována s Ní, to je s Marií*“. A když 13. 7. 1917 v údolí Cova d'Iria řekla při zjevení Panna Maria třem malým pasáčkům, že Její Neposkvrněné Srdce zvítězí, pak je právě toto důvodem, proč vnímat Fatimu i znamení doby – 100. výročí Fatimy.

Naši otcové biskupové rozhodli o připojení se k celosvětovému slavení Jubilea Fatimy 2017 v našich českých a moravských diecích. Hlavní průběh slavení

100. výročí Fatimy je stanoven a schválen pro všechny naše diecéze Čech a Moravy.

K těmto celosvětovým oslavám Jubilea Fatimy 2017 se připojuje také naše jaroměřská farnost. Proto 1. ledna 2017 začala putovat po farnosti, od rodiny k rodině, kaplička se soškou Panny Marie Fatimské. Ať je nám požehnání a posvěcení sošky Panny Marie Fatimské posilou k tomu, abychom ve svém životě konkrétně a odvážně naplňovali fatimské poselství.

P. Jerzy St. Zieba MSF)
administrátor farnosti Jaroměř

Čtvrtý ročník plesu zboural několik rekordů!

Štědrou ruku měly více jak tři stovky návštěvníků čtvrtého misijního Plesu pro Tebe, jehož pořadatelem byla 26. listopadu 2016 Římskokatolická farnost v Ústí nad Orlicí ve spolupráci s Papežskými misijními díly. Čtvrtý ročník charitativní akce podpořilo také Město Ústí nad Orlicí a jeho příspěvková organizace Klubcentrum.

Sázka na větší sál se vyplatila

Nápad pomoci vybraným charitativním projektům se zrodil u mladých členů farnosti a přibližně třicet z nich zajišťovalo v pořadí čtvrtý ples, který stejně jako loni hostil Kulturní dům v Ústí nad Orlicí. První dva ročníky v nedalekých Říčkách v Orlickém podhůří hodnotili pořadatelé jako vydařené, ovšem sázka na větší sál se jim jednoznačně vyplatila. Také díky masivnější propagaci se podařilo návštěvnost z loňska ještě navýšit. „Prodali jsme 265 lístků, když tomu přičteme pořadatele a vystupující Black Band, dostaneme se k číslu vyššímu než 300. A to je každopádně úspěch,“ hodnotila za pořadatelský tým Dominika Javůrková.

Papežská misijní díla zastupoval na sobotním plesu jejich národní ředitel Leoš Halbrštát, kromě něj pozdravila přítomné také diecézní ředitelka stejné organizace Bronislava Halbrštátová, děkan zdejší farnosti Ladislav Brokeš, senátor Petr Šilar a místostarosta Ústí nad Orlicí Michal Kokula. Prvně jmenovaný, který se zúčastnil slavnostního otevření školy pro bangladéšské děti v Kata Bari postavené z příspěvků od českých dárců, v rámci své přednášky představil návštěvníkům dobročinné aktivity, které letošní Ples pro tebe podpoří. „Papežská misijní díla mají rozjeté projekty v mnoha zemích, ale pro každý rok je vybrána jedna z nich jako hlavní, pro rok 2016 je to právě Bangladéš,“ vysvětlila Dominika Javůrková.

Black Band tradičně, aukce poprvé

Ples pro Tebe v některých ohledech neměnil „zaběhnuté pořádky“ – stejně jako v předešlých letech se představil návštěvníkům swingový orchestr Black Band z místní Základní umělecké školy Jaroslava Kociana pod vedením Lindy Gregarové a druhou polovinu večera hrála k tanci a poslechu skupina Tiger Swing. Nechybělo předtančení v režii místní mládeže, bohatá tombola či fotokoutek. Vůbec premiérově se ovšem konala aukce vybraných darů, které věnovali někteří ze sponzorů – malíř Jan Diviš, fotograf Petr Wagenknecht, duchovní Zbigniew Czendlik či Zdeněk Velebný,

majitel úspěšné firmy podnikající v oblasti vyšívání. Dražba nakonec vynesla částku přesahující 6 tisíc korun a ředitel Klubcentra Karel Pokorný, který aukci vedl, si její výsledek pochvaloval. „Potěšila mě vstřícnost dárců, které jsme oslovili. Myšlenku dobročinné aukce nadšeně podpořili a díky nim jsme mohli poprvé program plesu rozšířit o jakýsi další rozměr. Dražba se vydařila a přinesla nemalý obnos pro dobrou věc. Ukázalo se, že do budoucna může tato nová aktivita přivést potencionální mecenáše. Osobně jsem si licitování po letech užil a věřím, že se nenuдили ani návštěvníci plesu. Hluboce se skláním před nadšením a nasazením mládežníků z farnosti, kteří tento výjimečný ples již počtvrté připravili,“ hodnotil po skončení plesu.

Spokojeni mohou být také všichni pořadatelé Plesu pro Tebe, jehož výtěžek poputuje do Bangladéše. Výsledná částka atakovala šedesátitisícovou hranici, činila přesně 59 135 korun a překonala výrazně předchozí ročníky. Podle Dominiky Javůrkové je takový výsledek nejlepším impulzem pro Ples pro Tebe s pořadovým číslem 5. „Pevně věříme, že se bude konat, takže za rok výtěžek poputuje opět do té země, která bude vybraná jako hlavní cílová země Papežských misijních děl,“ dodala ještě.

Mgr. Jan Pokorný)

Radost z každého Honzíkova pokroku

Středisko Na Sioně kutnohorské Charity může díky přestavbě, která byla spolufinancována z Tříkrálové sbírky, pomáhat více rodinám s hendikepovanými dětmi a poskytovat jim také ambulantní služby. Jednou z nich je tzv. behaviorální terapie pro děti s autismem a dalšími vývojovými poruchami. Prospěla i pětiletému Honzíkovi. Za několik měsíců udělal viditelné pokroky. Už řekne pár slov, navazuje oční kontakt a začíná více vnímat své rodiče a okolí, což je u autistů malý velký zázrak.

Diagnóza autismus

„Vše se zdálo být normální, Honzík nám rostl a učil se nové věci. Jak ale plynul čas, uvědomili jsme si, že nemluví, neumí si hrát a jeho vrstevníci ho nezajímají,“ vzpomíná chlapcova maminka Simona, která nejprve hledala informace na internetu a nakonec se obrátila o pomoc na lékaře. „Začal kolotoč zjišťování diagnózy a strach, co nás čeká. Navštívili jsme dětskou doktorku v Motole, která Honzíka vyšetřila a dala nám kontakt na ranou péči. Diagnóza zněla: dětský autismus, hyperkinetický syndrom, středně těžká mentální retardace a pár dalších „drobností“,“ líčí nelehké okamžiky v životě své rodiny paní Simona.

Krok za krokem s pomocí Charity

Loni k nim začaly dojíždět pracovnice rané péče z Oblastní charity Kutná Hora. „Měli jsme ohromné štěstí, protože ten rok na podzim zahájily projekt Behaviorální terapie pro práci s dětmi s poruchami

ⓘ Hendikepovaný Honzík při behaviorální terapii v kutnohorském Středisku Na Sioně (archiv Oblastní charity Kutná Hora)

autistického spektra,“ říká Honzíkova maminka. Zpočátku to bylo těžké. Museli dojíždět dvakrát týdně přes sedmdesát kilometrů tam i zpět a příliš nechápali, v čem vlastně terapie spočívá. „Učili jsme se, jak syna udržet u stolečku, co dělat, když má vzdor a vzteká se. Honzíka jsme při terapii i více poznali a tak trochu prolomili jeho ego,“ vysvětluje Simona, která je dnes také ráda, že už ví, co má se synem dělat při jeho afektech v obchodě, v metru nebo jinde ve větší společnosti lidí.

Co rodině terapie vzala a dala

„Díky behaviorální metodě Honzík udělal nesmírné pokroky, co se týká očního

kontaktu, který před tím vůbec nenavazoval. Začal mluvit, tedy spíš říkat slova. A pak jednou složil větu, kterou jsme ho naučili: „Já chci pít“,“ vypráví paní Simona. Chlapec taky krásně imituje, vnímá a už ví, co po něm maminka chce, takže je s ním daleko lehčí práce.

Tato terapie je také velmi náročná na čas. Rodiče se musí synovi mnohem více věnovat při hraní i každodenních běžných činnostech. Honzíkova rodina se s tím ale dokázala „poprát“.

Jděte do toho

A co bude dál? „Abych pravdu řekla, tak vůbec netuším. Nemá smysl se tím moc zabývat. Žiji prostě přítomností,“ svěříje se chlapcova maminka. Každý den bere jako novou výzvu a rodičům, kteří mají stejné problémy, radí: „Pokud máte ve svém okolí možnost behaviorální terapie se svým dítětkem, jděte do toho. Výsledky jsou vidět. Je to krásný pocit, když vám okolí řekne, jak se vaše dítě změnilo a že mu terapie prospívají. A vy pak víte, že tuto práci neděláte zbytečně.“

„Rané péči jsme vděční za vše, co pro nás, a hlavně Honzíka, dodnes dělají. Nesmírně si vážím toho, jak umí rodiče podpořit, lidsky si popovídat a pomáhat jim,“ oceňuje paní Simona službu sociálních pracovníků z kutnohorské rané péče.

Více také na www.kh.charita.cz.

Zpracovala Jana Karasová
s přispěním Oblastní charity Kutná Hora

Po Novém roce opět vyjdou do ulic tři králové

Již posedmnácté pořádá Charita Česká republika dobročinnou Tříkrálovou sbírku. V naší diecézi budou tři králové koletovat nejvíce v době od 5. do 12. ledna. V Hradci Králové jim na cestu požehná biskup Jan Vokál v pátek 6. 1. v 8 hod. v katedrále Sv. Ducha. Na Hradecku budou koledníci opět soutěžit o nejkrásnější skóty.

V Pardubicích bude sbírka slavnostně zahájena ve čtvrtek 5. 1. v 15 hod. na Pernštýnském náměstí a koledníkům požehná pomocný biskup Josef Kajnek. V programu vystoupí chlapecký sbor Bonifantes a náměstím projde tradiční průvod tří králů na koních. Záštitu nad sbírkou ve městě převzali primátor Ing. Martin Charvát a první náměstek hejtmána Ing. Roman Línek, MBA.

Koledníky Charity poznáte podle toho, že vybírají finanční příspěvky do úředně zapečetěné pokladničky opatřené charitním logem a obdarovávají dárce drobnou pozorností – cukříky a kalendáříky. Vedoucí skupinky je vybaven průkazem koledníka.

Tříkráloví koledníci putují dům od domu, přinášejí lidem radostné poselství Vánoc a přitom prosí o dar na pomoc lidem v nouzi. **Každá koruna pomáhá. Děkuje-me Vám!**

Tříkrálová sbírka je také největší dobrovolnickou akcí v Česku. Naše Charity vyšlou do ulic přes deset tisíc koledníků. Připravily pro vás i řadu doprovodných akcí - tříkrálové koncerty a průvody, živé betlémy nebo soutěže, hry a promítání pro koledníky. Pozvánky najdete v rubrice Kalendář na leden.

Výtěžek sbírky bude tradičně věnován na pomoc nemocným, hendikepovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším potřebným především v regionech, kde se sbírka koná. Část výnosu sbírky putuje na humanitární pomoc do zahraničí.

Například na Královéhradecku a Ústeckoorlicku budou koledníci prosit o dar na podporu **domácí hospicové péče** o nevyčísitelné nemocné. Na Trutnovsku na podporu **osobní asistence pro děti s hendikepem**, na Jičínsku na podporu **dobrovolnických aktivit pro znevýhodněné děti, rodiny a seniory**. V Třebouchovicích a okolí mohou lidé podpořit **charitní pečovatelskou službu** a na Královédvorskou **nízkoprahové zařízení Střelka pro děti a mládež**. Na Pardubicku a Litomyšlsku se bude přispívat na **pobytové odlehčovací služby pro seniory a lidi se zdravotním postižením**.

Charity z části výtěžku podpoří také **humanitární projekty v zahraničí**, které realizuje Diecézní charita Hradec Králové. Jde o kvalifikační kurzy pro nevyučenou nezaměstnanou mládež a dětské večerní vzdělávání v Bangalore, výstavbu domků pro chudé v Belgaum v Indii a dále projekty misie v Hondurasu.

Bližší informace o doprovodných akcích a o dalších záměrech sbírky naleznete na www.hk.caritas.cz.

Generální partner: Nadace České spořitelny. **Hlavní partner:** T-Mobile. **Hlavní mediální partner:** Česká televize. **Mediální partner:** Český rozhlas a další partneři.

☛ Tři králové na koledě ve Vysoké nad Labem (foto J. Horák)

Dosbírky lze přispět také dárcovskou SMS ve tvaru: **DMS KOLEDA** na číslo **87 777** nebo odesláním finančního daru na konto: **66008822/0800** u České spořitelny, **VS: 777**.

Pomoci můžete také sledováním **Tříkrálového koncertu v neděli 8. 1. od 18 hod. na ČT 1**. Vystoupí: Věra Martinová, Václav Neckář & Bacily, Lenny Filipová, Spirituál kvintet, SLZA a Boni Pueri. Moderojí: Martina Kociánová a Jan Čenský (změna programu vyhrazena).

Více také na www.trikralovasbirka.cz a na facebooku: [trikralovasbirka](https://www.facebook.com/trikralovasbirka).

Přejeme Vám radostné Vánoce a vše dobré v novém roce 2017.

Začněte s námi nový rok dobrým skutkem! Až u Vás zazvoní tři králové, kteří se prokáží pověřením české Charity, otevřete jim, prosím, nejenom dveře, ale také své srdce...

Děkujeme vám!

(AKTUALITY)

Svátek křehkých životů u Antonínova Dolu

Antonínův Důl: I když dnešní medicína umí zázraky, nejistota související s narozením nedonošeného miminka nemizí. Všem těm, kteří se právě o „děti do dlaně“ po porodu celá léta s láskou starají, byla věnována bohoslužba u kapličky Ke cti Panny Marie u Antonínova Dolu. Ve čtvrtek 17. 11. 2016 u příležitosti Celosvětového dne nedonošených dětí přišla asi stovka posluchačů projevit Bohu své díky, jelikož si uvědomují, že lidský život není samozřejmostí, ale darem. Mši sloužil otec Siard ze želivského kláštera, hudební doprovod byl v režii uskupení Výbuch. Bohoslužba, na jejímž pořádání se společně podílí havlíčkobrodská nemocnice s Oblastní charitou Havlíčkův Brod, se stala inspirací i pro další místa v ČR, která tuto tradici také zavedla. Více na www.hb.charita.cz.

Aneta Slavíková)

Nový Charitní dům sv. Terezie z Lisieux

Žireč: Ve středu 30. 11. 2016 byl v Žirči slavnostně otevřen Charitní dům sv. Terezie z Lisieux za přítomnosti ředitele Oblastní charity Červený Kostelec Ing. Mgr. Miroslava Wajsara, architekta Ing. Jana Zikmunda, provozního ředitele Bc. Pavla Melichara, vedoucího Domova sv. Josefa Mgr. Dominika Melichara, kněží a dalších hostů. Přízemí rekonstruovaného objektu čp. 9 v centru obce bude vyhrazeno pro dva byty chráněného bydlení, které budou sloužit pacientům Domova sv. Josefa s roztroušenou sklerózou nebo jiným neurologickým postižením. V prvním patře se nachází byt pro kněze, který bude mít na starost duchovní péči o nemocné v Domově, a dále pokoje pro rodiny pacientů nebo stážisty. Ve druhém patře budou mít zázemí řádové sestry Kongregace nejsvětější svátosti, které v Domově sv. Josefa slouží. Více na www.domovsvatéhojosefa.cz.

Jitka Holcová)

(Bohoslužba za „děti do dlaně“ u kapličky Ke cti Panny Marie u Antonínova Dolu (archiv Oblastní charity Havlíčkův Brod)

10 let lipnického domu s pečovatelskou službou

Lipnice nad Sázavou: Už deset let funguje dům s pečovatelskou službou při Oblastní charitě Havlíčkův Brod. Na oslavě jubilea 25. 11. potěšily klienty svým vystoupením také děti z lipnické mateřské školy.

„Dům vnímám jako rodinné prostředí a rád bych vám do dalších let popřál hodně klidu a pohody a abyste tu byli stále spokojení,“ promluvil k seniorům starosta Ing. Leoš Bláha. Ředitelka havlíčkobrodské Charity Bc. Anna Blažková poděkovala obci za patronát a zaměstnancům za jejich práci a péči o klienty. K jubileu přišli popřát také místostarosta a krajský zastupitel Ing. Čeněk Jůzl nebo poslanec a krajský zastupitel a MUDr. Vít Kaňkovský. Třešničkou na dortu byla báseň, kterou jako poděkování Charitě složil a přednesl jeden z klientů – třiaosmdesátiletý Jan Kubín, uměleckým jménem René z Vysočiny.

Poděkování Charitě

Charitě všichni děkujem,
že žijem klidným životem.
Každý máme zdravotní potíže,
v DPS je jistota,
že nám někdo pomůže.
Pečují o nás sestřičky,
mají usměvavé tvářičky.
S vlídností k nám přistupují,
tím nám život zpříjemňují.
Mají o nás starost,
máme z toho radost.
Za jejich práci a trpělivost svatou,
zaslouží každá na čelo hvězdu zlatou.

Více také na www.hb.charita.cz.

Aneta Slavíková)

(KALENDÁŘ – LEDEN)

Tříkrálový koncert

■ **6. 1.** v 18 hod., **Červený Kostelec**, kostel sv. Jakuba Většího. J. J. Ryba: Česká mše vánoční a další skladby ■ **7. 1.** v 17 hod., **Ústí nad Orlicí**, kostel Nanebevzetí Panny Marie. J. J. Ryba: Česká mše vánoční ■ **7. 1.** v 18 hod., **Příbyslav**, kostel Narození sv. Jana Křtitele, vánoční skladby ■ **8. 1.** ve 14 hod., **Trutnov**, kostel Narození Panny Marie ■ **8. 1.** v 16:30 hod., **Pardubice**, kostel sv. Bartoloměje ■ **14. 1.** v 17 hod., **Česká Třebová**, kostel sv. Jakuba ■ **11. 1.** v 15 hod., **Přelouč**, kostel sv. Jakuba

Živý betlém

■ **7. 1.** v 9 hod., **Humpolec**, Horní nám. Tři králové přicházejí – tradiční zahájení Tříkrálové sbírky. ■ **8. 1.** od 14 hod., **Sázava**, kaple P. Marie Karmelské. Hra „Čtvrtý z mudrců“ doprovází sbírku ve farnosti.

Tříkrálové dny v Pardubicích

■ **4. 1.** v 18 hod., kostel sv. Jana Křtitele, Koncert pěveckých sborů ■ **5. 1.** v 15 hod., Perštýnské nám., slavnostní zahájení sbírky ■ **8. 1.** v 16:30 hod., kostel sv. Bartoloměje: Tříkrálový koncert ■ **9. 1.** v 17 hod., Dům techniky, Houslový recitál.

Tříkrálový průvod

■ **7. 1. 9:00–9:30 hodin**, **Polička**. Průvod králů s koňmi za zvuku fanfár z Charity na nám. Palackého.

Betlémská hvězda

■ **8. 1. od 16 hod.**, **Jičín**, zámek, porotní sál. Tradiční setkání hudebníků a příznivců Tříkrálové sbírky.

Koncert koledníků

■ **6. 1. Městec Králové** (náměstí)

Zpívání andělíčků a tři králů

■ **6. 1. v 10 hod.**, **Domov Barbora Kutná Hora** (Bartolomějská 217)

Darovaný klášter v Žirči slouží nemocným už patnáct let

Domov se neměří na metry ani neváží na kilogramy. Stejně jako není možné stanovit hranice letního vánku nebo spočítat vůni růže. Domov se rovná lásce a pozornosti, které v něm panují...

Historie Domova sv. Josefa sahá až do roku 1482, kdy majitel vsi u Dvora Králové Jan Kordule ze Sloupna stavěl nad obloukem Labe tvrz. V roce 1635 byl objekt darován Ferdinandem II. vídeňským jezuitům od sv. Anny. V roce 1938 tu sestry Nejsvětější Svátosti založily Domov sv. Josefa, který byl v roce 1960 převeden do vlastnictví státu a ten zde zřídil domov důchodců. V roce 1995 byl objekt vrácen Kongregaci Sester Nejsvětější Svátosti, která ho darovala Oblastní charitě Červený Kostelec a ta v Žirči vybudovala zatím stále jediné lůžkové zařízení pro nemocné roztroušenou sklerózou u nás.

„Myšlenku na vznik domova pro takto nemocné iniciovalo mé setkání se dvěma pacientkami s roztroušenou sklerózou v terminálním stádiu a zjištění, že v České republice doposud zařízení tohoto druhu neexistuje,“ vzpomíná ředitel Ing. Mgr. Miroslav Wajsar. Za svou patnáctiletou historii Domov sv. Josefa nabídl více než tři tisíce pobytů a prošel neuvěřitelnou proměnou, posuďte sami.

- **2001** – otevření 1. oddělení 14 ošetrovatelských lůžek
- **2002** – otevřeno 2. oddělení 14 lůžek pro trvalý pobyt
- **2003** – otevření poradny a půjčovny pomůcek, rehabilitační centrum zahajuje svou činnost

■ **2004** – otevřeno 3. oddělení 14 lůžek pro krátkodobý pobyt

■ **2005** – zkušební provoz ve dvou chráněných bytech, otevření umělecko-tvořivé a počítačové chráněné dílny a bufetu pro osoby se zdravotním postižením

■ **2006** – otevřeny chráněné dílny: kuchyně, prodejna a zahradnictví, dovybavení pokojů zvedacím zařízením

■ **2007** – úprava parku před Domovem a instalace slunečních hodin

■ **2008** – otevření relaxační zóny Labe u chráněných dílen, otevření Domu v Zahradě, zprovozněno ubytování v podkrovní, zpřístupněny nové cesty v parku

■ **2009** – obnova relaxační zóny v památkově chráněné lokalitě pro setkávání seniorů a dětí, zdravých i hendikepovaných, restaurování unikátního barokního zvonového klavíru J. M. Rödera

■ **2011** – dokončení obnovy šesti památkově chráněných objektů v areálu Domova a slavnostní otevření za účasti velvyslance Norského království (kostela sv. Anny, opětlůtků před kostelem, zahradního altánu, květinového loubí, oplocení parku a obytné části bývalého pivovaru), vzniká sociální podnik Pro-charitu s.r.o., který sdružuje všechny chráněné dílny v Žirči, opravena bývalá Juta jako zázemí pro šicí dílnu

■ **2013** – otevření Bylinkové zahrady Josefa Kamela a dokončení restaurování oltáře sv. Stanislava Kostky a sv. Rosalie v kostele

■ **2014** – otevřeny nové provozy sociálního podniku (prádelna, mandl, údržbářská) ve druhé části Juty

■ **2015** – otevření nových objektů Domu sv. Damiána a Domu sv. Kláry, které nabízí dalších 44 lůžek s rehabilitačním zázemím

pro nemocné roztroušenou sklerózou v prostorách bývalého pivovaru a fary

■ **2016** – dokončení rekonstrukce Charitního domu sv. Terezie z Lisieux (čp. 9), kde jsou dvě lůžka pro nemocné a zázemí pro duchovní péči v Domově

Díky mnohaletému úsilí se daří postupně obnovovat areál nemalé kulturní hodnoty. V historických prostorech se snoubí barokní architektura s moderním vybavením. Domov sv. Josefa poskytuje komplexní zdravotní a sociální služby lidem vážně nemocným roztroušenou sklerózou bez ohledu na jejich společenský status, pohlaví či náboženské přesvědčení.

Synonymem Domova zůstává profesionální a laskavá péče a nabídka služeb se nadále rozšiřuje. Každému z pacientů se dostává individuální rehabilitace s vodoléčbou, neboť každodenní cvičení je nezbytnou součástí léčby. Podobně důležitá je psychoterapeutická a duchovní péče, která pacientům pomáhá vyrovnat se s nemocí. K seberealizaci a využití volného času přispívají tvořivé dílny a další ergoterapeutické aktivity, výlety a návštěvy kulturních akcí. Koncerty, výstavy a naučné přednášky se konají i v Domově samotném.

Na počest půlkulatého výročí jsme uspořádali adventní koncert skupiny Spirituál Kvintet v náchodském divadle Dr. Josefa Čížka, kde jsme měli možnost s díky vzpomenout na všechny, kteří Domovu a jejich obyvatelům celých patnáct let pomáhali a stále pomáhají. Více také na www.domovsvatehojosefa.cz.

Jitka Holcová

Pastorační aktivity

v královéhradecké diecézi v roce 2017 podle jednotlivých center

Pokračování z vnitřní strany přední obálky ►

Diecézní centrum pro mládež

28. 12. – 1. 1.	Vesmírný Silvestr	Vesmír
20. 1. – 22. 1.	Animátorský kurz 3. ročník	Hradec Králové Kukleny
20. 1. – 22. 1.	Snowboard víkend (SNB)	Vesmír
27. 1. – 29. 1.	Animátorský víkend 1. ročník	Hradec Králové Kukleny
3. 2. – 5. 2.	Pololetní prázdniny	Vesmír
10. 2. – 11. 2.	Setkání kaplanů a zástupců	Hradec Králové Kukleny
10. 3. – 12. 3.	Animátorský víkend 1. ročníku	Hradec Králové Kukleny
	Běžkařský víkend	Vesmír
8. 4.	Diecézní setkání mládeže	Hradec Králové
13. 4. – 17. 4.	Velikonoce na Vesmíru	Vesmír
21. 4. – 23. 4.	Animátorský víkend 3. ročník	Vesmír
28. 4. – 30. 4.	Animátorský víkend 1. ročník	Vesmír
15. 5.	Setkání kaplanů a zástupců	Hradec Králové
	Cetiletí / Tóny Vesmíru	Vesmír
11. 7. – 15. 7.	Animátorský kurz 3. ročník	Vesmír
17. 7. – 21. 7.	Animátorský kurz 1. ročník	Vesmír
15. 8. – 20. 8.	Celostátní setkání mládeže	Olomouc

Diecézní centrum pro seniory

v průběhu roku	Akademie pro aktivní třetí věk, Hradec Králové
5. 3. – 15. 3.	Poutní zájezd do Mexika
24. 4. – 27. 4.	Duchovní obnova pro seniory a animátory seniorů
květen nebo červen	Duchovně-odpočinkový pobyt v Podhájské (duchovní obnova + relax v termálech)
19. 8. – 26. 8.	Pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt
1. 10. – 5. 10.	Manželské setkání seniorů
4. 12. – 7. 12.	Duchovní obnova pro seniory a lidi středního věku
říjen	Poutní zájezd do Fatimy, Lisabonu a na Madeiru

Posloucháte Radio Proglas – rádio pro vlídný domov?

rozhlasová stanice založená na tradičních křesťanských hodnotách

Víte, že můžete

- ✓ být spolupracovníkem rádia
- ✓ 2x ročně obdržet černobílý Zpravodaj
- ✓ 1x ročně barevný magazín Vlnění
- ✓ nakupovat v e-shopu Proglasu s velkou slevou
- ✓ v knihkupectví zakoupit knihy se slevami
- ✓ mít jistotu, že je za vás každý týden sloužena mše svatá?

Přijměte naše pozvání do Klubu přátel Proglasu
a staňte se spolupracovníky Proglasu.

Těšíme se na VÁS!

Jak se přihlásit?

- ✓ vyplnit přihlášku, kterou vám rádi zašleme nebo, on-line na webu
- ✓ zavolat nebo napsat e-mail

Kontakty

- ✓ e-mail: klub@proglas.cz
- ✓ telefon: 543 217 241, 511 118 800

**Potřebujeme vaši spolupráci a stojíme o ni, abychom mohli
vysílat i v dalších letech kvalitně a účinně.**

Klub přátel Radia Proglas je sdružení lidí dobré vůle,
pro které je Proglas zajímavý nebo důležitý.

BEZ REKLAM – DÍKY VÁM

Děkujeme, že Proglas žije z příspěvků posluchačů a přátel.
Můžete přispět libovolnou částkou na účet:

Nadační fond Radia Proglas – 4200043003/5500

Jako variabilní symbol uveďte své členské číslo Klubu přátel Radia Proglas nebo své rodné číslo.
Darované příspěvky jsou odpočitatelné od daňového základu, potvrzení vám zašleme.

Děkujeme!

Kontakty

Brno – hlavní redakce

Barvičova 85, 602 00 Brno
tel.: 543 217 241, 511 118 800
GSM brána: +420 603 170 692
e-mail: radio@proglas.cz

Hradec Králové – studio Vojtěch

Velké náměstí 32,
500 03 Hradec Králové
tel.: 511 118 882, 495 063 423
mobil: 739 038 720
e-mail: vojtech@proglas.cz

Nabídka e-shopu

Vzdělávací cykly Proglasu na CD v MP3

Pořady se věnují tématům, která by mohla
zajímat křesťany, protože se dotýkají jejich
života. Ať už jde o dějiny *vlastního národa*,
církve, praktického života křesťana, nauky
víry a dalších.

CD pro členy Klubu za 50 Kč

- církevní dějiny
- spiritualita a křesťanská formace
- systematická teologie
- a jiné